

1r de Maig contra les retallades

Un altre 1r de Maig ha passat sense que se n'adone de la crisi que estem travessant. Amb algunes excepcions les manifestacions que s'han celebrat als Països Catalans han sigut poc concorregudes i poc combatives.

No obstant això, l'esquerra anticapitalista ha eixit al carrer de manera detacada per reivindicar un canvi de sistema i per esperar a la lluita.

>> En Profunditat 8 i 9

Contra les retallades...
Organitzem-nos i lluitem!!

Coordinadora
obrera
sindical

El barri de Campanar defensa l'escola pública

>> Països Catalans 5

ENTREVISTA

"El temps ens ha donat la raó sobre el procés de Bolonya"

Els dies 23, 24 i 25 d'Abril desenes d'estudiants d'arreu els Països Catalans es reuniren a Celrà (Gironès) per tal de discutir els problemes que afecten a l'ensenyament en el marc de les retallades. La setena edició de la Trobada d'Estudiants dels Països Catalans convocada pel SEPC, ha servit també per començar a dibuixar alternatives al model sorgit a partir de la implementació del Procés de Bolonya. Per informar de tot això parlem amb Lluís Pascual i Vidal, estudiant de la Universitat de València i militant del SEPC, organització en la qual ocupa el càrrec de secretari tècnic de política educativa.

SUMARI

Mor una de les condemnades del 4F

Patricia Heras fous trobada morta mentre complia pena de presó, en tercer grau. Aquest tràgic final torna a posar sobre el taules les pràctiques repressives de Barcelona.

>> Països Catalans 6

El bou d'Osborne, de colorins

Una acció plena d'imaginació i de reivindicació ha donat un toc diferent al paisatge mallorquí: ha pintat el bou d'Osborne de colorins.

>> Països Catalans 7

Els tentacles africans de l'Elisi francès

L'Estat francès ha mirat tradicionalment cap a Àfrica. Les recents revoltes de Líbia han posat de manifest la importància de Sarkozy en tota la regió.

>> Internacional 10

PUNT DE MIRA

Cursos en català

AMAIA COBOS SABADELL

Fa nou mesos vaig decidir que per millorar el meu català, hauria d'anar a classes. Portava un any vivint a Sabadell i ja era hora de profunditzar en els meus coneixements d'aquesta llengua. No ho feia simplement per raons laborals, sino que notava que amb el català arribaria a més gent.

En el moment en que vaig començar a informar-me sobre els cursos, notava una falta d'informació concreta i clara. Primer, vaig anar a l'Escola Oficial d'Idiomes de Sabadell i allà em van explicar que aquest curs s'aplicava el marc comú europeu de les llengües. D'aquesta manera els cursos de català pasaven de 5 a 6 anys. A més a més, només s'impartien classes a Manresa, Sabadell, Vall d'Hebron, Lleida, Tarragona i Girona. Una de les conseqüències al Vallés Occidental va ser el tancament de cursos de català a l'escola de Terrassa, ja que passaven a ser competència de l'escola de Sabadell.

En principi jo creia que no em veuria afectada per aquesta retallada, però després em van explicar que a Sabadell solament es faria tercer, quart, cinquè i sisè de català. Si volia fer primer, hauria d'anar a l'escola oficial més propera a Sabadell, que és la de Barcelona.

Bé, doncs vaig inscriure'm a l'Escola Oficial de Barcelona, i mentre esperava una resposta per part seva, vaig anar al Consorci per la Normalització Lingüística de Sabadell. Si la meva experiència a l'escola d'idiomes va ser bastant negativa, al Consorci va ser esperpèntica.

L'atenció i la informació que em donaren fou més que deficient. Em van dir que vingués al cap de tres dies i que la matriculació començaria a les deu del matí. Així que el dia de la matrícula la vaig anar-hi poc abans de les onze, i vaig veure una multitud de gent al casal Pere Quart cridant i amb cara d'emprenyades. Em van informar que solament quedaven tres places per a tots els nivells. En menys d'una hora s'havien esgotat les places i moltíssima gent que estava al Casal Pere Quart, es quedaven sense plaça per aquest any.

Ja se m'havien acabat totes les possibilitats que coneixia: no a l'escola d'idiomes, no al consorci... que podia fer? Vaig parlar amb molta gent que era al Casal Pere Quart i em van informar de les parelles lingüístiques i de les escoles d'adults. Una de les coses que em va cridar més l'atenció va ser la història d'una dona que portava deu anys venint el dia de la matriculació al consorci i encara no l'havien admès. Vaig sortir del Consorci amb una visió molt negativa. No entenia aquesta situació. Nosaltres volem aprendre català, vosaltres ens en voleu ensenyar. Qui està interessat a retallar el nostre accés a la cultura i societat catalana?

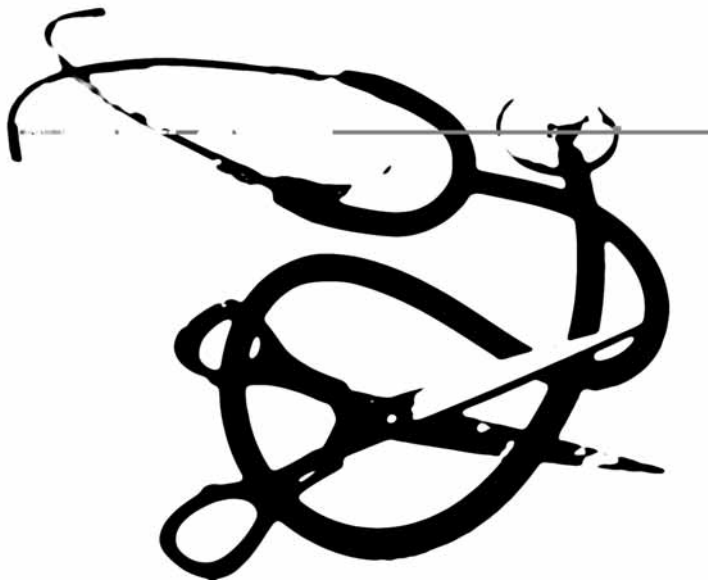
Finalment, em van acceptar a l'Escola d'Idiomes de Barcelona. Malgrat que diàriament em suposa dues hores de trajecte, crec em puc considerar afortunada. Tinc una plaça per aprendre català! I això per a mi és molt!

La integració lingüística és bàsica en termes socials i personals. Les retallades d'infraestructures i professorat de català per a no catalanoparlants és una retallada a la nostra integració, a la nostra participació a la societat catalana. Encara falta millorar moltes coses...

COL·LABORACIÓ

XAVIER NAVARRO

Responsabilitat a base de tisorades

ca d'uns habitatges que van ser sobrevalorats.

Però ara, ells governen i ells són els responsables del que passi amb l'economia. Si no els agrada la responsabilitat i no són capaços de

sortir-se'n que ho diguin i que marxin, però que no ens vulguin carregar la responsabilitat de tot plegat a la resta, que ja fa temps que patim la crisi provocada també per la deixadesa i connivència amb caixes,

bancs i especuladors financers del govern tripartit.

Els són també responsables -i no només CIU - de rebaixar els impostos als que més tenen. Aquesta aposta només pot comportar desmantellar l'estat del benestar, privatitzar sectors públics com l'ensenyament i la sanitat perquè els descens d'ingressos produïts per aquestes rebaixes no permetrà pagar una bona sanitat i un bon ensenyament i, els estats liberals tenen com a tendència desfer-se d'aquells serveis que produeixen pèrdues i així permeten que el sector privat (que està dins del govern "dels millors") faci negocis d'allò que ha de ser un dret universal.

I mentrestant, el govern del Zapatero, que continua incomplint les seves promeses de finançament amb Catalunya, manté l'exigència d'una reducció més gran dels pressupostos de la Generalitat. Avui les responsabilitats de govern, a Barcelona i a Madrid, es fan a base de "tisorades".

JOAN SEBASTIÀ COLOMER I TEJADA

PAPER DE VIDRE

Boira a l'IESE

No en tenia prou l'Ara a semblar la planta de reciclatge de l'Avui, vol recollir també el rebuig de La Vanguardia.

No tinc constància que Alfredo Pastor hi hagi escrit ni puc dir que el seu currículum justifiqui un tal rebuig: secretari d'Estat d'Economia, es va doctorar en la matèria a la UB i al Massachussets Institute of Technology, ha treballat pel Banc Mundial i ha estat president d'Enher. Però hi ha una harmonia preestablerta que dóna a cada ens el seu lloc al cosmos i el d'Alfredo Pastor estava a La Vanguardia. Alfredo Pastor és la prova empírica que treballar i estudiar en tant benemèrites institucions no només no aguditzava l'enginy sinó que esfonsava l'enteniment en una boira espessa. La prova la trobem a un article publicat el 26 d'abril i anomenat "El tetràedre de l'independentisme".

No està al centre de l'argumentació però és molt significativa una apreciació que va al segon paràgraf: "Les protestes que han seguit els anuncis de restriccions pressupostàries en Educació i Sanitat són, al meu parer, indignes d'una societat educada". L'educació consisteix a callar la boca quan l'hampa encorbatada decideix que ja n'hi ha prou de sanitat pública. Per què? Per què tots hem de ser conscients que "corren temps dolents" i "cal estalviar fins l'últim centim". Començar a ser ridícul sentir aquestes frases en boca de gent per la qual no corren temps difícils ni pensen estalviar un centim: deixaran d'anar de vacances? Perdran l'abona-

ment al Liceu? Els seus fills hauran d'anar a la pública? Faran cua a la Seguretat Social? Però no hem de creure que ens vol mal: "l'estalvi és possible sense que els elements veritablement essencials del nostre estat del benestar pateixin danys irreparables". S'entén per elements "veritablement essencials" l'IESE (essencial per què el senyor Pastor continuï cobrant a final de mes), el Círculo Ecuestre i la missa de 12.

Pels que no vivim en aquest món de fantasia fa anys (molt abans de la crisi/estafa) que corren temps difícils, que es gasta fins l'últim centim per incapacitat d'estalviar i que els serveis com la Sanitat i l'Educació pateixen danys perfectament reparables si al senyor Pastor i la seva colla els donés la gana. Molta tela per un article que, en realitat, parla sobre la independència. Tot dient que "interpretar qualsevol obstacle a l'independentisme com una ofensa a la 'volun-

tat del poble català' és vistes les xifres anteriors -es refereix al caràcter minoritari de l'independentisme-, un abús".

Jo no soc economista ni he estat mai a Boston, la qual cosa segurament em converteix en un brètol provincial però diria que per estar a favor del dret a

l'autodeterminació -i exercir-lo encara que sigui simbòlicament- no cal ser independentista. Espero que en temes econòmics el senyor Pastor faci un ús més acurat de les estadístiques, però hi ha aspectes conceptuals que remet a lògica més elemental, vàlida per l'economia tant com per l'apicultura. Els ignora quan diu que "dins i fora d'Espanya, Catalunya podrà decidir sobre certes coses, i no d'altres, sense una llista d'aquestes coses l'expressió 'dret a decidir' en què s'ha basat l'última anomenada 'consulta popular' està buida de contingut". Sembla que el que sí ha après a l'IESE és a mentir descaradament per què ell sap que la pregunta de la consulta es referia amb total claredat a l'objecte sobre el que calia decidir: tenir o no tenir un Estat propi. A l'IESE tot això es deu veure molt borrós, però al meu barri ho entenen fins els nens de teta.

L'ACCENT

Número 201 Tirada: 4.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València **Redacció Barcelona:** Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona **Adreça electrònica:** ppcc@laccent.cat **Subscripcions:** 646 98 16 97 **Distribució:** 615 54 47 15 **Publicitat:** 616 07 33 28. **Consell de Redacció. Coordinació general:** Laia Altarriba, Andreu Ginés i Arnau Urgell. **Països Catalans:** Cesc Blanco, Abel Caldera, Mercè Rubià (coords.), Joan Buades, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa. **Opinió:** Joan Teran (coord.). **Economia:** Alex Tisminețky (coord.). **Internacional:** Laia Altarriba, Manel López (coords.). **Cultura:** Hèctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar (coords.). Joan Sebastià Colomer. **Ciència i Tecnologia:** Martí C., Almudena Gregori, Alex Garcia **Eports:** Arnau Urgell. **Correcció:** Mercè Mauri. **Edició gràfica:** Andreu Ginés. **Coordinació gràfica:** Oriol Clavera. **Distribució:** Xavier Gisbert. **Han col·laborat en aquest número:** Amaia Cobos

TONI CUCARELLA

COL·LABORACIÓ

Joan Francesc Mira fa conyeta des de la seua torre d'ivori

L'eminentíssim intel·lectual valencià en Joan Francesc Mira ha parlat de mi en una de les seues setmanals homilies al setmanari *El Temps*. M'escarneix públicament arran d'una entrevista que ha publicat el mateix setmanari, tanmateix sense citar el meu nom. No sé si l'ha evitat per considerar que em regalava una publicitat immerescuda, o per a fer-me un altre favor en evitar-me, amb el silenci del meu nom, una humiliació pública més gran, no debades m'escarneix públicament el pare de la pàtria valenciana postlizonista i antifusteriana (que diuen ells).

Estem d'acord en una cosa: "els escriptors valencians en llengua catalana som més nombrosos que mai (més, possiblement, que els escriptors valencians en llengua castellana, i de qualitat mitjana almenys equivalent, qui sap si superior), publiquem i venem més llibres que en cap altre moment de la història contemporània..." Però aquesta és la nostra paradoxa: una gran nòmina d'autors, tanmateix una invisibilitat absoluta (per no dir-ne menyspreu o persecució) al nostre propi país. I això que fa anys va haver-hi allò de la "pau lingüística" amb el PP, que ens havia de reconciliar i tota la pesca. I mireu com ens tracta encara ara el PP! Quina pau pactaren? Això sí: allò que ens va deixar aquella "pau", l'AVL, ningú s'ha atrevit a abandonar-la, malgrat les nefastes conseqüències per a la unitat del català. No obstant això, potser ara escrivim, cantem, fem teatre i etcètera en català més que mai en la nostra història, tanmateix, cal assenyalar-ho, per primera vegada en molts segles els catalanoparlants som minoria al País Valencià.

Fa conyeta l'eminentíssim amb la meua afirmació que els escriptors valencians en llengua catalana som uns pàries de la literatura, i posa com a exemple de la gran acceptació que nord enllà tenen els autors valencians "Ferran Torrent, Isabel-Clara Simó, Josep Piera, Manuel Baixauli, Enric Sòria, Martí Domínguez, Vicent Alonso i tres o quatre més..." Grans escriptors, per descomptat. Tanmateix, caldria saber quins són aquests altres tres o quatre més. Hauria d'haver-los citat (o no haver citat ningú) ni que fóra per a o deixar-nos amb la quimera que no coneix més literatura valenciana que la que l'acompanya habitualment en el suplement cultural valencià d'*El País*: Vicent Alonso, Martí Domínguez, Enric Sòria, Manuel Baixauli. 4 de 7. Encara que al senyor Mira li puga semblar increïble, hi ha vida literària més enllà d'aqueixes pàgines.

Fem una cronologia dels autors citats per Mira (1939): Isabel-Clara Simó (1943), Josep Piera (1947), Vicent Alonso (1948), Ferran Torrent (1951), Enric Sòria (1958), Manuel Baixauli (1963), Martí Domínguez (1966)... La meitat dels autors citats té de 60 anys en amunt. El més jove, Domínguez, en té 45. Parem ara atenció en aquest article de l'Enciclopèdia Catalana,

que en referir-se a la "literatura valenciana" es va quedar en la foto, a hores d'ara estantissa, dels anys 70. Repasseu-ne els noms. Què diu el senyor Mira que ha passat en els deu o vint darrers anys, que tants autors tenim més presència nord enllà... Quants? Quins? L'únic, potser, Manuel Baixauli.

L'any 2008 vaig publicar un post sobre les noves generacions de la literatura valenciana en català i la recepció que aquesta tenia dins l'oficialitat de nord enllà: S'extingeix la literatura catalana al País Valencià? Per asfixia?

Més acostadament, Lolita Bosch ha fet una mena d'antologia literària d'autors catalans per sota dels 45 anys. De quaranta-un escollits, no hi ha cap valencià. I això que narradors per sota dels 45 en tenim uns quants de bons: Salvador Company, Xavier Aliaga, Elies Barberà, Urbà Lozano, Carles Bellver, Francesc Bononad...

Quants autors valencians han après ressenyats o només citats a la premsa convencional amb motiu de Sant Jordi? Jo, que era a Barcelona durant aquests dies, no n'he trobat gaires, per no dir cap, als mitjans de comunicació, ni tampoc llibres a les parades.

Si férem una enquesta entre els acadèmics de la literatura catalana, periodistes culturals i comentaristes de llibres en general, ben pocs podrien dir que saben qui és, fins i tot que han llegit, posem per cas, Raquel Ricart, Francesc Bodí, Silvestre Vilaplana, Xavier Aliaga, Salvador Company, Carles Cortés, Manel Alonso, Ramon Guillem, Francesc Gisbert, Joan Olivares, Esperança Camps, Lloris Picó, Josep Franco, Vicent Usó, Vicent Pallarès, Joan Andrés Sorribes, Albert Hernández Xulbi, Andreu Sevilla...

Podríem també llançar ara a l'aire algunes preguntes, com ara: Quants autors valencians han publicat en les "principals" editorials valencianes o arreu dels Països Catalans sense haver rebut prèviament un premi que incloguera la posterior publicació? On és l'interès de les editorials per buscar i descobrir noves veus literàries i arriscar-se a fer-les públiques? Per què per a llegir i conèixer la nova literatura catalana hem d'aventurar-nos per les procel·loses i inabastables aigües internètiques?

Per què les novetats valencianes tenen tan poc de ressò en els mitjans convencionals del nord, com ara *Time Out*, *Presència* o *Benzina*? Encara escriu algú sobre les novetats valencianes al suplement de cultura de l'*AVUI*? Ens han prohibit TV3, sí. Però qui ha "prohibit" que el periòdic *Ara* no puga ser adquirit als quioscos dels País Valencià? Per què ja no podem comprar l'*Avui* i *El Punt* al País Valencià?

En resum: l'opinió de l'eminentíssim Mira és un exemple diàfan del que podem considerar un intel·lectual que opina sobre el seu entorn des de la seua torre d'ivori. Llegir ensenya, i tant. Però per a conèixer

la realitat cal abandonar els palaus i fer vida pels carrers. A la fi, ja sabeu què passa, que cadascú conta la fira com li va. I com a Joan Francesc Mira li va bé, ell es pensa que l'alegria és general. Pensa en curt, mira en curt i vola en curt. Creu el rei fart que tots mengen tant com ell, i, fora dels de la seua cort, la majoria passen gana.

Els Països Catalans no són una utopia prescindible: són el nostre mercat imprescindible.

El problema que tenim amb aquesta concepció fragmentada de la literatura catalana, tan general al nord i al sud, és fonamentalment polític. No podem aspirar a tenir una literatura catalana com cal, forta i rendible, si no és completa.

Quan J. F. Mira, en aquell "llibre roig" seu del valenciansime postlizonista i antifusterià (que diuen ells), afirmava, tot panxacontent, que els Països Catalans són una utopia prescindible, afavoria la fragmentació la llengua i la cultura catalanes. Oferia coartada per als apocats secessionistes del nord, per als quals l'abast de la nació i la literatura catalanes coincideix, pràcticament, amb els límits "autonòmics", alhora que assenyalava un nord polític per als apocats del sud amb la possibilitat de ser lizonistes sense haver de reconèixer i reivindicar el líder del blaverisme.

La nació cultural necessita, per a sobreviure i reeixir, que existesca una nació política que la reivindicque i la consolide, que prenga mesures coordinades i eficaces -polítiques!- per a constituir un mercat rendible. Per això cal un coneixement complet de la cultura catalana, no fragmentat. Perquè sense una consciència unitària sòlida i compromesa no és possible enfortir el nostre mercat cultural. Subsistir en petites parades on, de tant en tant, s'hi mostre algun producte exòtic -que no ho és gens, d'exòtic, perquè és veí i compatriota de la casa del costat-, ens condemna a la ignorància permanent de la nostra pròpia realitat cultural, i, tard o d'hora, a la mort per inanició, o per insolvència.

Trenta-i-tants anys després de la mort del dictador espanyolista, el que hauria d'haver estat un període de recuperació lingüística i cultural, d'enfortiment de la llengua i cultura catalanes, s'ha convertit en un final d'etapa al que ens aboquem cada vegada més fragmentats, amb una consciència lingüística i literària desdibuixada, òrfens de mitjans que afavoresquen la nostra cohesió política i cultural; mitjans que voldríem, perquè els necessitem així, potents, valents i desacomplexats. És necessari insistir, dia a dia, en la construcció del nostre imaginari unitari: lingüístic, cultural i polític. I cal denunciar la mentalitat regionalista i panxacontenta que fomenta el desconexament mutu i la fragmentació suïcida, i els intel·lectuals orgànics que des de la seua torre d'ivori fan conyeta amb el ventre ple.

EDITORIAL

Què hi ha darrere la mà de ferro de l'Ajuntament de Barcelona?

El passat dia 26 d'abril es matava a casa seva, a Barcelona, Patricia Heras, jove que havia estat empresonada des de feia uns mesos pels fets del 4 de febrer de 2006 al carrer Sant Pere més baix, i es trobava en situació de tercer grau. Al marge de si la seva mort es deu o no a aquesta situació o a altres raons, el cas ha fet ressonar altra vegada les veus crítiques que van denunciar el judici i les dures condemnes de presó per aquells incidents, que acabarem amb un agent de la policia municipal greument ferit. Tres dels empresonats, Juan Pintos, Alex Cisterna i Rodrigo Lanza van ser detinguts i sotmesos a tortures i degradants tractes racistes, tingueren després un judici sense les mínimes garanties, com denuncià Amnistia Internacional en el seu informe sobre l'Estat espanyol de 2006-2007, i encara romanen a la presó. Tots els empresonats foren condemnats sense més proves que les declaracions dels guàrdies, enmig de versions contradictòries de les autoritats municipals, com les declaracions de l'al·loshores alcalde de Barcelona, Joan Clos, l'endemà dels fets, que els exculpà en un primer moment, versió que va canviar posteriorment l'Ajuntament d'acord amb el plantejament de l'acusació d'aconseguir uns caps de turc a qui poder carregar la culpa de l'agent ferit.

Es tracta d'un cas que ha esdevingut tristament famós, però que només és una mostra més del *modus operandi* que s'ha instal·lat com a norma a l'Ajuntament barceloní, i en especial en la regidoria de seguretat. Una regidoria que des que és a mans d'Assumpta Escarp, i coincidint amb la posada en marxa de normatives cada vegada més restrictives com l'ordenança del civisme, té en el seu un historial un llarg rosari de casos controvertits: des de les tàctiques mafioses anti-sindicals i de criminalització en la batalla contra els vaguistes dels autobusos TMB -guanyada finalment pels treballadors-; les greus acusacions i demandes de llargues condemnes de presó per a en Jona i els altres acusats en el cas del Forat de la Vergonya -absolts recentment per la jutgessa-; el fosc cas del cap de la Guàrdia Urbana Xavier Vilaró, amb la demanda contra Vilaweb per publicar una versió dels fets que contradeia la de l'Ajuntament; el vel de silenci que ha intentat estendre l'Ajuntament sobre els greus casos d'amenaques contra l'exregidora independent Itziar González, per haver investigat els casos de corrupció municipal de les llicències de Ciutat Vella i de l'hotel del Palau; o més recentment, després de la Vaga General del mes de setembre, les peticions de la mateixa regidora Escarp de tancar webs de contrainformació, durant una intensa campanya de criminalització contra l'esquerra transformadora que va fer famós el terme 'antisistema'.

Aquests són només alguns dels casos, potser els més coneguts, d'un període que revela un seguit d'elements comuns: l'existència d'un contingent d'agents, funcionaris i responsables polítics de la policia local que actuen amb impunitat, sovint fora de tota mena de reglaments i lleis; l'estratègia d'assenyalament i criminalització de tota veu crítica, siguin sindicalistes, manifestants o els pocs mitjans de comunicació honestos; i finalment una dura ofensiva en la vessant judicial, on la construcció de versions policials esdevé peça clau per aconseguir si els jutges ho permeten, dures condemnes que acabin donant la raó a les campanyes de propaganda que en els darrers anys han embolcallat la regressió en els drets dels ciutadans i l'enduriment de les normatives municipals. L'objectiu, de mica en mica no és altre que expulsar o amagar dels carrers de Barcelona totes les realitats que desentonin amb un model de ciutat basat en l'especulació i el que es va anomenar 'la millor botiga del món' i que, amb la seva inseparable cara repressiva, és compartit en major o menor mesura per la pràctica totalitat de les forces polítiques presents al consistori de la capital, i ho seguirà sent si no es produeix un canvi que revolucioni la ciutat.

El País Valencià afronta les eleccions del 22-M sense expectatives de canvi

La incompetència del reformisme i l'actitud mafiosa del Partit Popular valencià auguren quatre anys iguals que els anteriors

REDACCIÓ VALÈNCIA

Les eleccions autonòmiques del País Valencià són el 22 de maig i totes les enquestes, amb xicotetes variacions, asseguren que el PP augmentarà en escons consolidant la majoria absoluta a les Corts Valencianes. Segons les mateixes enquestes, la resta del panorama polític canviarà poc: EU romandrà amb més o menys la mateixa representació i tal vegada la candidatura Compromís (formada pel Bloc Nacionalista Valencià, Iniciativa del Poble Valencià i els Verds) aconseguisca passar el mínim de 5% de vots i entre a les Corts.

És fa difícil entendre perquè el PP obté uns resultats així després de la destrucció del territori que ha generat, de com ha atacat l'ensenyament públic i en català, de les imputacions d'alts càrrecs per corrupció, de l'autoritarisme que mostra amb la RTVV i de la prohibició de TV3... Totes aquestes actuacions han generat reaccions en nombrosos sectors de la societat, és a dir, existeixen moviments socials contra la realitat actual, però sense una estructura sòlida on coordinar-se i crear una estratègia conjunta. Ni EU, ni Iniciativa, ni molt menys el PSOE han tingut gaire èxit en apropar-se als col·lectius populars per a crear una acció conjunta. Ni cap d'aquests partits esdevenen actualment una alternativa de govern.

Arrels profundes

Però les arrels del panorama polític també s'han de buscar en els orígens de l'actual estructura social. La burgesia valenciana moderna sorgeix majoritàriament d'una burgesia comercial lligada al camp (exportació de productes agrícoles), sense un sector industrial fort. Diversos estudis han apuntat que aquest sistema productiu influeix fortament en la burgesia valenciana que és molt conservadora i reaccionària. Tanmateix ha sabut cohesionar-se molt bé. Com a conseqüència de la bona cohesió mai hi va haver un nínxol polític i electoral per a una burgesia més moderada equivalent a CiU o Unió Mallorquina (l'únic intent va ser a principi dels 80 amb el Partit Nacionalista del País Valencià de Francesc de Paula Burguera i acabà en desfeita). Segons alguns analistes, açò és important perquè una formació així hauria canviat el panorama polític, que es pareixeria més al del Principat i les Illes i Pitiüses on hi ha alguna opció de trencar l'hegemonia conservadora.

Les eleccions auguren bons resultats per als polítics del PP

Tornant al passat, però a un pas més recent, cal esmentar que després de la mort del dictador feixista Franco la burgesia valenciana (en estreta connexió amb la burgesia espanyola) féu una anàlisi encertada: "El blaverisme no sols xafarà el catalanisme al País Valen-

Les arrels del panorama polític s'han de buscar en els orígens de l'actual estructura social"

cià, sinó que farà que CiU i ERC tinguin por a l'hora de baixar del Sènia". Totes dues formacions tenen moltíssima cura a l'hora d'influir més enllà de la comarca del Montsià i això entrebanca qualsevol intent de connexió política entre ambdós territoris.

El PP actual

Des que el PP entrà a la Generalitat l'any 1995 amb Eduardo Zaplana la burgesia valenciana ha aplicat una estratègia senzilla i eficient basada en la idea de l'excel·lència del País Valencià, els grans esdeveniments, victimisme envers el govern espanyol del PSOE, la necessitat del transvasament d'aigua, etc. que ha imbuït tot llevat del món de l'ensenyament. Que

el discurs del partit conservador faça saó ha estat possible en part pel control dels mitjans de comunicació d'extensió valenciana (fins i tot en el pro-PSOE *Levante* mitjançant la publicitat institucional en temps de crisi, *Las Provincias* i RTVV). Mentre que els que obeeixen a una circumscripció estatal (*El País*, *El Mundo*, televisions i ràdios privades...) han oferit una mirada provinciana i acrítica que tampoc ha servit de catalitzador de les protestes populars. A més, en els setze anys de control del poder la burgesia valenciana ha adoptat el model econòmic basat en l'especulació immobiliària que beneficià a moltes famílies de classe treballadora que veieren com el seu camp o el seu hort sense valor va augmentar el preu a xifres extraordinàries. Això sí, destruint sense control el territori, aniquilant formes de vida populars arrelades des de segles, promovent un mercat laboral molt i molt precari i fent pujar el preu d'un dret fonamental com és l'habitatge.

Les alternatives

Si bé, els únics partits que tenen representació política i que podrien crear una alternativa al poder del PP són PSOE (amb 38 escons), EU (3), Iniciativa (2) i el BNV (2) i a hores d'ara estan molt lluny de poder fer una majoria. D'aquesta manera tot relleu a la Generalitat valenciana passa pel PSOE el qual té una actitud de submissió a Madrid. A més a més, les lluites internes, la pèrdua de suport de moviments socials, l'acomodació de part dels seus quadres, la dretanització en comptes d'acostar

posicions amb EU i Compromís, l'ambigüitat sobre temes importants... Totes aquestes situacions fan del PSOE un partit que no genera un discurs ni una estratègia adequada per a part de la societat, que tot i no sentir afinitat cap al PP no confia gens en el partit socialdemòcrata.

Altrament, des que als anys 50 la socialdemocràcia creà l'estat de benestar per frenar l'expansió del comunisme, la burgesia més conservadora va aprendre la lliçó i amb el temps va fer-se amb el control de l'estat de benestar: "Si el que voleu fer és repartir la riquesa, administrar el capitalisme i no destruir-lo, nosaltres el farem també i el farem millor que vosaltres". La burgesia ha estès el missatge de què tan se val qui governe, allò important és que administre bé. Aquesta tendència general també ha afectat al panorama polític valencià.

Però al marge de la situació lamentable en què es troba el PSOE tampoc per l'altre cantó hi ha una situació gaire esperançadora, ja que una aliança electoral del PSOE, d'EU i de Compromís en l'actualitat és complicat atès com acabaren EU, BNV i Iniciativa fa quatre anys: van formar una candidatura conjunta per les autonòmiques del 2007 i quatre mesos després la trenquen de manera traumàtica. Alhora si EU i Compromís obtingueren un cert suport electoral açò podria fer caure el PSOE per sota del 30%, que és una barrera psicològica, i els faria reaccionar. Com, per exemple, va ocórrer a Galiza, on el PSOE sense el BNG s'hauria adormit i gràcies al BNG es va adonar que havia de guanyar terreny electoral.

Atenent tot l'esmentat, l'única possibilitat de canvi és una desfeita molt i molt gran al PP valencià (per exemple, l'empresonament per corrupció d'un bon grup d'alts dirigents del partit, divisió interna, pèrdua del suport dels empresaris per por...) acompanyada d'una desfeita del PP espanyol. I que açò donara la victòria al PSOE, EU i Compromís sense que aquests hagueren de fer res. Però que això passe abans del dia 22 és força improbable.

L'APUNT

El paper de l'independentisme

REDACCIÓ VALÈNCIA

Per la seua banda, l'esquerra independentista treballa en un context força complicat. On la ideologia hegemònica és provinciana i espanyolista a pesar de la realitat catalana de pobles i viles. Sense presència als grans mitjans de comunicació que puguin mostrar la realitat de la feina popular. On el blaverisme va elevar un mur entre pobles germans que és difícil trencar. En un context de crisi econòmica que afebleix la capacitat de resposta popular, on sectors de la classe treballadora adopten una actitud d'alienació social i política o una actitud panxacontenta i reaccionària o una actitud resignada i derrotista.

Açò genera que l'EI, com el conjunt de l'esquerra anticapitalista, no tinga una implantació major, que no tinga força per presentar candidatures i que es veja fora de la contesa electoral. Això no vol dir, ni molt menys que haja d'aturar la seua feina. Com a moviment politicosocial que busca un canvi radical del sistema i de la realitat dels Països Catalans la lluita electoral pel poder institucional només és una de les moltes vies per assolir els objectius de la independència i el socialisme. Així, la feina de base i la mobilització popular que du a terme l'EI -i que ha augmentat indubtablement al País Valencià en els últims anys- ha de seguir com fins ara, i amb més força. I quant les condicions, a causa de l'activació dels sectors populars, hagen canviat ja es parlarà de conteses electorals.

“Deixar anar la parcel·la a mans privades significava condemnar el barri”

ENTREVISTA

Gregori Fidel, membre de la Plataforma per l'ensenyament públic de Campanar

Gregori Fidel (Santa Cruz de Tenerife, 1957), o Goio com és conegut al barri, és una de les persones que s'ha mobilitzat dins la Plataforma per l'ensenyament públic del barri Campanar de València. Estan lluitant per evitar la requalificació d'uns terrenys públics que permetrà la construcció d'un hospital i una facultat de medicina privats de la Universitat Catòlica de València. La Plataforma demana la creació d'un institut i un col·legi públic, ja que asseguren que al barri hi ha fortes mancances quant a serveis educatius.

REDACCIÓ BARCELONA

Com i quan vos vau assabentar de la decisió de l'Ajuntament?

A final febrer les que primer van reaccionar, i la part més activa del moviment, foren les AMPA dels tres col·legis públics i de l'institut del barri. Dins la seua tasca continua d'exigència de millores en el sistema educatiu es van assabentar del projecte de requalificació i van fer el crit d'alarma. Perquè deixar anar aquella parcel·la a mans privades significava condemnar el barri a no resoldre mai els problemes educatius, a no tenir una dotació mínima d'instal·lacions educatives públiques. O com a mínim el condemnava durant un segle, perquè la cessió del terreny es planteja per a 75 anys.

D'on va sorgir la idea de constituir-vos en plataforma i com van ser els inicis?

Va nàixer de la indignació del barri. De les mares i pares que tenen criatures escolaritzades a Campanar i veuen que els col·legis i instituts públics arrossegueu problemes des de fa anys. Per exemple, han anat augmentant la demanda de matrícules, però fa vint anys que no es construeix un centre nou. Així doncs, es calcula que un centenar de xiquetes i xiquets es quedaran sense matrícula en col·legis públics.

Els últims anys s'ha reestructurat tot el barri i segons el Pla General d'Ordenació Urbana la darrera parcel·la que hi havia per edificar un institut o col·legi era la que volen requalificar. Ara ens la volen furar perquè no es pot dir d'una altra manera i adjudicar-la a una iniciativa privada la qual dubte de la seua necessitat pel barri.

Exactament quines implicacions tindria perdre l'oportunitat d'erigir un centre educatiu en aquell terreny?

Els veïns i les veïnes han eixit al carrer

Campanar, com a barri perifèric de València, ha estat molt maltractat pel creixement de la capital. Açò s'ha notat molt sobretot pel que fa a drets fonamentals com a sanitat i educació on les infraestructures no han sigut suficients, ni s'han gestionant buscant el benefici del veïnat. Concretament, en l'ensenyament primari i secundari a Campanar es repeteix la trista visió dels barracons i de sales de professorat reconvertides en aules per manca d'espai i de noves construccions.

Per això l'única esperança per poder donar una atenció de mínima qualitat educativa és la construcció d'un col·legi i un institut públic en la par-

cel·la de terra que Rita Barberá vol donar a una empresa privada. A més, no és la primera volta que es requalifica un terreny que de bon principi s'havia destinat a usos escolars, ja ha passat quatre vegades.

Vau presentar a l'Ajuntament vora 1.500 firmes en contra la requalificació. Com va sorgir la iniciativa de la recollida?

Van ser les mateixes AMPA les que redactaren escrits com al·legacions per al projecte i les que començaren a recollir-les per acompanyar les al·legacions. Les signatures s'han recollir arreu: als col·legis, als establiments, als centres de treball...

De fet, la intenció de la Plataforma és seguir sensibilitzant tot el veïnat dels atacs que està rebent per part del consistori i que mostren el seu rebuig. En aquesta línia férem el dia 28 d'abril un cercavila des de la plaça de l'Església en el Campanar. Que fou molt animat on va participar una xaranga, on vingueren desenes de famílies i acabàrem al solar, al nostre solar, menjant-nos la mona de Pasqua.

Quina ha sigut la resposta del veïnat de Campanar? S'ha mostrat receptiu en la protesta?

Doncs sí. Ens hem coordinat totes les AMPA del barri, Escola Valenciana,

l'Associació de veïns i veïnes de Campanar, Endavant (OSAN), la colla de dimonis Els Socarrats... Ens hem adonat que o som nosaltres qui reaccionem o el poder absolut de l'alcaldia, que pareix que té carta blanca per a tot, seguirà fent tot tipus d'abusos. Entre la ciutadania crec que es va estenent la sensació que cal mobilitzar-se.

De fet, hi ha moltíssimes entitats a la ciutat que estan amb nosaltres. Des de Campanar veiem amb molta esperança que no ens quedarem a soles en la defensa del solar públic. Són molts i molts els barris, les entitats, els sindicats... que veuen amb preocupació creixent l'atac que reben els drets bàsics que fins ara l'estat de benestar ens havia mig garantit.

I quin ha sigut el posicionament dels partits institucionals, a banda del PP?

A les assemblees obertes han acudit representats de Compromís, d'EU, d'Iniciativa pel poble Valencià i a també han actuat contra el projecte de requalificació per la via institucional fent al·legacions. A més, al Ple on es va tractar el projecte el PSOE va presentar una moció demanant-ne l'arxivament. Però jo insistiria sobretot en què és la gent del barri la que ha de prendre la paella pel mànec i prendre la iniciativa. A mi m'agradaria veure mobilitzada a la València rebel.

Els regals del PP valencià a la Universitat Catòlica

REDACCIÓ VALÈNCIA

El solar d'ús escolar que l'ajuntament vol cedir a la Universitat Catòlica de València "San Vicente Mártir" no s'ha d'entendre com un fet aïllat. Des de que el recent desaparegut cardenal Agustín García-Gascó va fundar aquesta universitat l'any 2003, les mostres de suport econòmic, polític i acadèmic per part les administracions controlades pel Partit Popular han estat una constant.

A la ciutat de València, a banda d'aquesta parcel·la del barri de Campanar, la universitat privada ha rebut nombrosos espais públics de forma gratuïta. El complex de Sant Carles Borromeo, que data del segle XVIII, fou concedit per la Diputació a finals dels 90 i la Generalitat va invertir més de 900.000 euros per reformar l'edifici. Actualment, en aquest espai s'ubiquen el rectorat i els serveis centrals de la Universitat Catòlica, així com els estudis de postgrau i tercer cicle i la Facultat de Medicina. Aquest és l'exemple més clar d'ajuda pública a la universitat de l'arquebisbat, però tenim molts altres a la mateixa ciutat, com l'Alqueria de Ricós de Campanar, de titulari-

L'expansió de la Catòlica es creixent

tat pública, però cedida per crear un centre infantil privat. Altres dos grans seus universitàries del Cap i Casal, com són el campus de San Juan Bautista i el de Marqués de Campos han estat ocupats per la Catòlica de forma irregular, amb la col·laboració del consell i l'oposició de part dels propietaris.

Aquesta facilitat amb la que la universitat privada aconsegueix nous espais contrasta amb la situació en la que es troba la universitat pública, que sempre ha pagat pel sòl públic que ha utilitzat. D'altra banda, la Generalitat continua devent més de 150 milions d'euros a les universitats públiques valencianes.

Però els favors prestats pel PP no

són solament econòmics, també s'han fet molts regals acadèmics. El cas més polèmic fou la decisió del Consell, l'any 2007, d'autoritzar la carrera de medicina a la Universitat San Vicente Ferrer, en contra de decrets i lleis autonòmiques. D'altra banda, les darreres setmanes l'Ajuntament de la capital i les Conselleries de Sanitat i Indústria han anunciat la creació d'un Institut d'Investigació i Desenvolupament en Simulació Mèdic-Quirúrgica, en col·laboració amb la Universitat Catòlica, deixant de costat una volta més la Universitat de València, amb la que té un projecte conjunt, l'Institut de Física Mèdica, aturat per manca de recursos.

Torrent, Xàtiva, Alzira, Paterna i Carcaixent cedeixen gratuïtament milers de metres quadrats

L'expansió de la Universitat Catòlica fora de la ciutat de València s'està aconseguint gràcies als acords signats amb alguns municipis governats pel Partit Popular. L'Ajuntament de Torrent va cedir l'any 2009 més de 5.000 metres quadrats per construir la Facultat de Ciències de l'Esport. A Xàtiva el govern local li ha atorgat un antic centre d'educació secundària, l'IES Simarro, on s'impartiran alguns graus de Ciències de l'Educació. A Alzira el consistori ha regalat prop de 3.000 metres quadrats per donar classes dels graus d'Educació Primària i Infermeria. En el cas de Carcaixent s'ha cedit un solar pels pròxims 35 anys, també per estudis de magisteri. Finalment, a Paterna l'Ajuntament ha cedit una parcel·la al centre privat en l'entorn del Parc Científic de la Universitat de València, posant en perill la previsible expansió del projecte de la universitat pública.

Però no solament el PP valencià col·labora amb aquesta causa, al tancament d'aquesta edició de L'ACCENT l'Ajuntament de Gandia, governat pel PSOE, anunciava la possibilitat de cedir gratuïtament parcel·les. En paraules del Regidor de Territori, Fernando Mut, si la Universitat Catòlica "tria un dels solars de l'ajuntament, immediatament es podrà començar a construir"

4F: d'un procés kafkià amb un final tràgic

El despropòsit jurídic-policial del cas del 4F ha viscut un nou episodi tràgic amb el suïcidi d'una de les condemnades en un dels casos policials més foscos dels darrers anys a Barcelona

MONTSE VENTURÓS BERGA

Patricia Heras feia sis mesos que estava tancada a la presó de Wad Ras de Barcelona, i en feia quatre que estava en règim de tercer grau, havent d'anar a dormir a la presó. El passat 26 d'abril, però, just abans de tornar a entrar a la presó decidí posar fi a la seva vida. Les causes del seu empresonament es remunten a l'any 2006, en el marc dels coneguts fets del carrer Sant Pere més Baix de Barcelona, on un membre de la guàrdia urbana resultà greument ferit.

Enmig de la confusió que sempre ha envoltat el cas, cal destacar que la detenció de Patricia Heras es produí de forma inversemblant en un hospital de Barcelona, després d'assistir-hi per haver caigut amb bicicleta. Patricia no va ser mai vista al lloc dels fets i, a través del seu bloc, havia exposat a bastament els fets

Hi ha hagut mobilitzacions en record de Patricia arreu de l'Estat

ser silenciada per la resta de mitjans de comunicació. Tot i així, la notícia ressonà per la xarxa insistentment. La FAVB va emetre un comunicat on s'exigia la revisió del judici i s'afirmava que "no és l'únic cas de joves que poden acabar a presó basant-se només en testimonis policials contradictoris i on l'Ajuntament ha participat com a acusació particular".

Per la seva banda, la mare de Rodri-

go Lanza, un altre dels joves empresonat pels fets, remeté una missiva a l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu (que en aquell aleshores era regidor de seguretat i mobilitat a l'Ajuntament de Barcelona), en la qual remarca el muntatge judicial perpetrat per l'Ajuntament de Barcelona i per la Conselleria d'Interior, així com assenyala els qui per ella, son els principals culpables de la mort de Patricia Heras.

El passat dijous 28 d'abril, un miler de persones, es manifestaren sota la pluja en un recorregut des del Forat de la Vergonya i fins al centre penitenciari on Patricia complia la seva condemna. Sota els crits de "Patricia Heras ni oblit ni perdó", els manifestants arribaren fins a les portes de la Wad Ras, on les preses des de les seves finestres s'afegiren als crits de condemna.

“Fou detinguda a l'Hospital del Mar després d'haver caigut amb bicicleta”

que aquella matinada la conduïrien a la seva condemna, literal, de per vida. Ella estava a l'hospital on van portar els tres detinguts en els llocs dels fets, i un dels policies la va confondre amb una de les persones que havia participat en els aldarulls. D'aquell hospital, la policia hi va arribar amb 3 detinguts i en va marxar amb 5. De res van valer els testimonis dels amics de Patricia, el registre de les ambulàncies que atengueren la jove i un amic seu després d'haver caigut en bicicleta. Va prevaldre la versió de la policia, obstinada en cercar el màxim de caps de turc per "venjar" les greus ferides d'un agent. El resultat fou una condemna a Patricia a 3 anys de presó per atemptat a l'autoritat i lesions. Havia llançat, segons la sentència, una tanca que causà un hematoma a la cama d'un agent de la Guàrdia Urbana. La tanca ni tan sols va arribar a aparèixer mai.

Els altres joves també van ser condemnats a diverses penes de presó. Amnistia Internacional a través del seu informe "Sal en la herida", publicat l'any 2009, ja es feu ressò de les diverses irregularitats que envoltaven el cas i denuncià els maltractaments patits pels joves encausats durant les detencions.

La mort de Patricia només va tenir cobertura per part de Vilaweb, i va

Un cas ple d'irregularitats

REDACCIÓ BARCELONA

La matinada del 4 de febrer de 2006 quatre policies municipals van intervenir en un edifici del carrer Sant Pere Més Baix on un miler de joves celebraven una festa. L'edifici estava ocupat per un grup de persones que l'utilitzaven com a sala de festes, però no pertanyia al moviment okupa de la ciutat. La intenció dels policies era posar fi a la festa i que ningú més pogués entrar a la casa. A tal efecte, van tallar el carrer al pas de vianants.

La situació es va acabar descontrolant i la policia va carregar contra la gent que hi havia al carrer. Enmig de l'aldarull, un objecte va caure des de l'interior de l'edifici i va impactar contra un policia municipal, que resultà greument ferit i fou ingressat en coma a l'hospital.

En les càrregues policials es detenen tres persones que es trobaven al carrer, i posteriorment, es detenen dues persones més a les urgències de l'Hospital del Mar. Un d'elles era Patricia Heras, a qui estaven atenent per una caiguda en bicicleta sense tenir res a veure amb els incidents.

Després d'un periple de 48 hores de maltractaments a comissaria, els detinguts passen a disposició judicial

acusats d'haver ferit diversos agents. Un cop finalitzada la declaració davant del jutge, tres dels detinguts en la càrrega, sud-americans, són empresonats sense fiança al·legant un possible risc de fuga cap als seus països d'origen.

La versió dels detinguts és negar en tot moment la seva participació en els incidents. Els tres detinguts al carrer Sant Pere més Baix afirmen que es van trobar immersos en una càrrega policial, mentre que els dos detinguts a l'Hospital del Mar afirmen haver estat detinguts per error a les urgències de l'hospital.

La versió de la policia municipal

està farcida de contradiccions i el procés presenta, a banda de les denúncies per tortures recollides per Amnistia Internacional, diverses irregularitats de procediment. En un primer moment, l'aleshores alcalde Joan Clos explica abastament en diversos mitjans de comunicació que l'agent ha resultat ferit pel llançament d'un objecte des d'un balcó de l'edifici. Posteriorment, aquesta versió, que provaria la innocència dels detinguts acusats d'haver deixat un guàrdia urbà en estat vegetatiu, passa a ser modificada i es parla que la lesió fou produïda pel llançament de pedres a peu de carrer. Malgrat que els pèrits que

declararen en el judici indicaren que era impossible produir una lesió com aquella amb el llançament d'una pedra, aquesta fou la versió que el jutge donà per bona. Fou impossible investigar les restes d'objectes per tal de determinar quina era la versió veraç perquè una brigada municipal havia netejat el carrer dues hores després dels fets, en una actuació totalment insòlita degut a la gravetat del que allí havia succeït.

Per quin motiu l'ajuntament abona d'organitzar aquest muntatge policial? Segons les organitzacions que han seguit el cas, obeeix bàsicament a dos motius. D'una banda, a la necessitat de condemnar uns caps de turc -les úniques persones que van poder detenir en aquell moment- que paguin les greus ferides rebudes per un agent. De l'altra, perquè si l'objecte va ser llançat des de l'interior de l'edifici el responsable civil seria el propi ajuntament; en canvi, si era fet des del carrer el responsable era la persona a qui s'havia acusat.

Tot el procés tingué com a resultat penes de presó per als cinc acusats. Un d'ells, Rodrigo Lanza, encara roman en presó complint una condemna de 5 anys, dos dels quals ja complí en presó preventiva.

L'APUNT

Morts sota custòdia policial

M.V. BERGA

La setmana passada es va fer públic l'informe del Centre de Documentació Contra la Tortura (entitat adherida a la Coordinadora de Prevenció de la Tortura), en el qual donava a conèixer la mort de 16 persones sota custòdia policial a l'estat espanyol des del gener d'aquest 2011.

D'aquestes 16 persones, 5 han mort als Països Catalans; 4 en centres penitenciaris i la darrera en una fugida dels cossos policials.

Segons l'informe: "des de l'1 de gener de 2001, tenim constància de 830 persones que han mort en aquestes circumstàncies". I és que des de l'any 2001, segons els informes de la Secretaria General de Instituciones Penitenciarias, el nombre de morts a les presons augmenta anualment.

L'any passat foren 51 les persones mortes en presons del Principat. Cal tenir en compte que aquestes dades son les que publica el Departament de Justícia i que no es comptabilitzen doncs, aquelles persones que han mort en operacions policials, ni en trasllats ni en dependències policials.

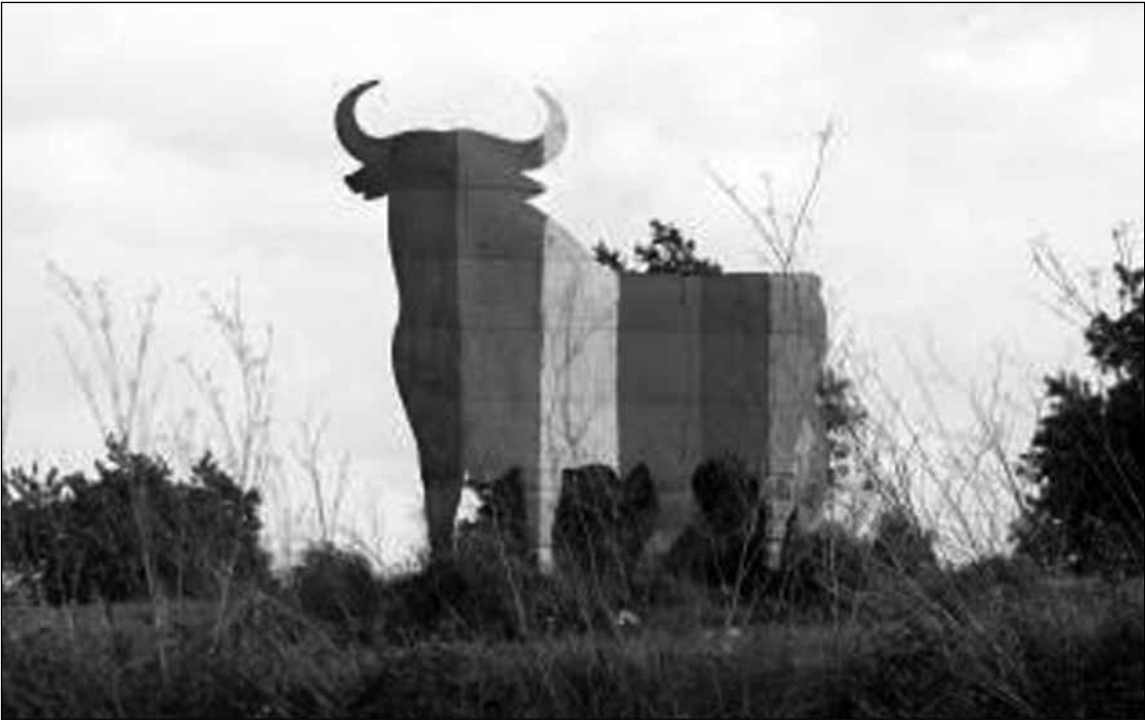
El toro d'Algaida torna a ser un mascle espanyol

A mitjans d'abril li van arrancar els genitals i el van pintar de colorins en el marc d'una acció anònima

X.G.Z. PALMA

Sense collons i totalment pintat amb l'arc iris que caracteritza la bandera per l'alliberament sexual. Així és com va aparèixer a mitjans d'abril l'únic toro espanyol que segueix dempeus Mallorca, situat a la carretera Palma - Manacor, al terme municipal d'Algaida.

L'acció anònima ha aixecat una gran ràbia i indignació entre alguns

Jaume Bartomeu no ha pogut revalidar el triomf anterior

“L'acció anònima ha aixecat una gran ràbia i indignació entre alguns dels sectors més ultres de l'illa”

dels sectors més ultres de l'illa, que han lamentat els fets entre comentaris homòfobs i retrògrades publicats a la premsa afí, i a través d'un manifest que clamava per restituir "l'orgull patri" contra "mariconades" com aquesta.

Ara, uns deu dies després de l'ac-

ció, diferents entitats taurines, ultres i espanyolistes ja han repintat de negre i restaurat les parts genitals d'aquest animal, considerat símbol de la virilitat espanyola.

Dissabte 30 de maig, una quinzena de persones, molt orgulloses, posaven davant el toro restaurat, acompanyats d'algunes banderes feixistes. Això, després d'una jor-

nada de feina impulsada per col·lectius com el Círculo Baleari la Federación de Peñas Taurinas, o d'altres més desconeguts, com Tertulias de Mesón i Polillas de Baleares.

A l'acte, que es va dur a terme també hi van participar agents retirats de la Guàrdia Civil i alguns càrrecs polítics del PP balear, com els senadors Joan Fegda i Joan

Huguet.

No és d'estranyar, doncs, que a la premsa local i a la xarxa hagin plogut els comentaris irònics sobre l'escena, pròpia d'altres temps o d'una pel·lícula de García-Berlanga. Això, tant pel rerefons de l'activitat, com pels personatges presents i per la lectura d'un manifest que, en castellà, demanava "retornat al toro el seu color ori-

ginal" i "posar-li els seus atributos", criticant que als "demòcrates de l'embut no els agrada que un símbol tan característic d'Espanya tingui collons".

A més, els organitzadors de l'acte per retornar el toro espanyol la seva presència original també han demanat que les "autoritats competents" es facin càrrec de vigilar-

“Diferents entitats taurines, ultres i espanyolistes ja han repintat de negre i restaurat les parts genitals d'aquest

La CUP presenta finalment una vuitantena de llistes

REDACCIÓ BARCELONA

Amb la publicació de les llistes electorals als butlletins provincials s'ha revelat finalment el nombre de candidatures presentades per la CUP. En seran 75 en solitari i 5 més com a integrants d'una candidatura més àmplia. En les passades eleccions la CUP va presentar 35 candidatures i va obtenir 22 regidors. Enguany, la CUP presenta la seva oferta electoral a un cens que supera els 3 milions d'electors.

A nivell territorial, la CUP es presenta a un total de 30 comarques i en 21 capitals comarcals. Al País Valencià la CUP presenta candidatura a Barxeta, on el 2007 va estar molt a prop d'obtenir representació, i a Benifairó de la Valldigna.

La campanya electoral s'iniciarà el dijous 5 de març, i les diverses CUP han preparat per a aquesta campanya molts actes al carrer i estratègies publicitàries molt presents a la xarxa. Una de les princi-

El projecte de les CUP va sumant adhesions a mesura que s'arriba el 22-m

pals cites ja fetes públiques serà el proper diumenge 15 de maig al migdia a la Plaça del Diamant, en què es durà a terme l'acte central de campanya de la candidatura de Barcelona.

Segons Xavi Angelergues, portaveu del Secretariat Nacional de la

CUP, aquestes dades donen fe del creixement "ferm i pacient de la CUP, que s'ha convertit en alternativa política per a totes aquelles persones, que arreu del país, tenen voluntat de lluitar per l'assoliment de la independència i la justícia social". "No presentem cap llista artificial i sense

bagatge de treball previ. Cap pensar que la CUP ha servit per cohesionar experiències de lluita pel territori, pels drets socials o pels drets col·lectius i individuals; unes lluites que abans no tenien un marc organitzatiu i estratègic compartit", ha explicat Angelergues.

En Jona és absolt

ABEL CALDERA BERGA

Finalment, la sentència judicial ha exculpat Jonatan Ivorra i Toni Verdasco dels fets que els han portat a viure un calvari judicial amb una petició fiscal de fins a 8 anys de presó. La jutgessa ha considerat com a vàlida la versió de les defenses i ha carregat durament en el text de la sentència contra les pràctiques policials que van conduir a la detenció dels dos joves.

Durant el judici es feu evident l'ús de fitxers il·legals per part de la policia, on es tenien dades de militants polítics que mai havien estat detinguts ni condemnats per cap fet. La jutgessa diu que les declaracions d'un agent afirmant que va veure les imatges de la manifestació a la televisió i que hi va reconèixer Ivorra són "qualcom significatiu de com s'ha construït l'atestat amb la màxima deficiència".

1r DE MAIG 2011

GONÇAL BRAVO I REIG VALÈNCIA*

Hem de mostrar del que som capaces per tot el que se'ns ve al damunt

Enguany, una vegada més, milers de persones treballadores hem pres els carrers de diverses localitats de nord a sud del país, per dir ben alt que ja n'estem fartes de les retallades, de la crisi, de l'atur... de la precarietat i la misèria a la que ens aboquen. Així, i malgrat les diferències entre les diferents convocatòries, i malgrat la repressió, cal dir que la mobilització ha estat millor que la de l'any passat, millor organitzada, i en un ambient generalment prou combatiu. Ara bé, encara som força lluny d'allò que voldríem, i del que necessitem com a classe.

Encara som lluny de tocar fons.

A casa nostra ja són prop d'1.700.000 les persones sense feina, de les quals, prop de 300.000 ja no reben cap tipus de subsidi; més del 45% dels joves es troba a l'atur; i més del 60% de les persones soles majors de 65 anys viuen per sota del llindar de la pobresa. Amb tot plegat, tenim uns índex de precarietat global que superen ja el 70% del total de la població dels Països Catalans.

Per arrodonir-ho, en els propers 2 anys veurem el desballestament definitiu de tot el sector públic, privatitzant-s'hi la sanitat, l'ensenyament, correus, aeroports, transport públic, caixes d'estalvi, etc. Milers

de persones acabaran acomiadades, i empitjoraran encara més els serveis ja paupèrrims, per causa de la manca intencionada de finançament públic.

Tot açò començarà un cop passades les properes municipals i abans del mes d'agost. Moment en el que s'aprovaran noves retallades salarials en la funció pública (s'hi està parlant d'entre un 10 i un 15%), no renovaran desenes de milers d'interins, de contractes en ajuntaments, etc. És a dir, que en setembre encara ens trobarem unes quantes desenes de milers més de persones aturades.

I per acabar-ho d'adobar, mentre els "senyors" Toxo i Méndez, trepitjaven envoltats de policia els carrers de València, ja sabem que tenen gairebé enllestit al 100% el Nou Pacte Social, que ens deixarà totalment venuts en mans de les patronals. S'aprovarà el desballestament de la Negociació Col·lectiva, els salaris per "producció", etc.

Ara és més urgent que mai sumar esforços, ajuntar forces, i no deixar de mobilitzar-nos als nostres barris, pobles, polígons, centres educatius o de salut, etc. Hem de restar mobilitzats permanentment, però sobre tot ens hem d'organitzar. La situa-

ció actual no fa més que confirmar que ja no es pot continuar deixant de banda la necessitat d'un nou sindicalisme... un sindicalisme que mire per tota la classe treballadora i per aquesta terra, sense dependències econòmiques de cap institució o administració, i així generar alternatives i noves esperances (lluïtes contra els acomiadaments, contra les retallades salarials, contra els desnonaments, etc.), lluites que realment ajuden a sumar forces i esforços, per avançar i alliberar-nos.

*Portaveu nacional de la COS

Manifestació anticapitalista pels carrers més benestants de Barcelona

ABEL CALDERA BERGA

Unes 8.000 persones es van manifestar el passat 1 de maig a Barcelona convocades pels moviments sindicals i polítics anticapitalistes. La manifestació es contraposà, en hora, lema i recorregut a la tradicional marxa de delegats sindicals del sindicalisme oficial.

Sota el lema "Ara ens toca a nosaltres", la marxa va recórrer diversos carrers de la zona més benestant de Barcelona. L'objectiu dels convocants era portar la ràbia de les classes populars sota els balcons de les famílies més acomodades de la ciutat. Un dels primers objectius de la manifestació, que partí dels Jardins de Gràcia, era passar just per davant la porta de la casa particular d'Artur Mas, al carrer Tuset, però la policia havia segellat tota la zona. Posteriorment, la façana del Círculo Ecuestre -una de les entitats senyera de l'alta burgesia barcelonina- fou atacada amb pintura.

Quan la manifestació torçà Aribau amunt fins a Via Augusta es visibilitzà el ressò obtingut per la convocatòria, amb l'onada de gent i banderes que omplien el carrer. A partir del moment en què la manifestació entrà ja a Via Augusta, s'iniciaren els atacs de grups de manifestants contra bancs, caixers i botigues de luxe, mentre una forta dotació policial es trobava atrinxerada al pàrquing del Departament d'Educació

esperant les ordres per actuar.

A partir d'aquell moment els furgons policials que tancaven la marxa van començar a provocar els manifestants, intentant embestir-los per darrera. Ja a l'alçada del carrer Ganduixer els antiavalots dels Mossos d'Esquadra van carregar contra el gruix dels manifestants de forma indiscriminada. Testimonis presencials relataven a aquest periòdic com els antiavalots, un cop havien accarat un grup de manifestants, organitzaven "passadissos" per on els feien desfil·lar un a un mentre els atonyinaven. L'ús de les noves escopetes de precisió, l'actuació de grups de policies de país i les detencions posteriors a la manifestació foren els altres ingredients de l'actuació policial.

Malgrat la intervenció de la policia, el gruix de la manifestació va aconseguir creuar la Diagonal, i ja a l'Eixample, seguir el seu recorregut fins a les portes de l'Hospital Clínic, on finalitzà la marxa i es rebé el suport dels treballadors de l'Hospital que brandaven des de les finestres pancartes contra la retallada sanitària.

El balanç repressiu de la marxa fou de 15 detinguts i l'anunci, per part del conseller d'interior Felip Puig, d'un enduriment de l'estratègia contra els moviments anticapitalistes que, segons les pròpies paraules del conseller, podria anar una mica més enllà de la llei.

1r de Maig a Alacant: un clam de classe

REDACCIÓ ALACANT

Un miler de persones han participat en el Primer de Maig anticapitalista i unitari convocat a Alacant per la Plataforma de Lluita Contra les Retallades. Després de mesos de treball conjunt, per primera vegada en molt de temps les organitzacions de classe de la ciutat han convocat conjuntament aquest Primer de Maig, mantenint la dinàmica de mobilitzacions i combativitat protagonitzades per la Plataforma de Lluita des de la seua creació després de la Vaga General del 29-S. Podeu veure les imatges de la jornada aquí.

Amb el propòsit de denunciar el Pacte Social, el paper legitimador de totes les retallades dels sindicats CCOO i UGT, l'entesa absoluta entre aquests sindicats, la Patronal i el Govern, i les contínues retallades, els incansables crits dels i les manifestants s'han orientat, també, a reclamar l'empoderament de la classe obrera i la configuració d'estructures polítiques i sindicals que atenguen als seus propis interessos. "La crisi del sistema, que la paguen els rics, i no la classe obrera", "Contra el Pacte Social, lluita obrera i popular", "Contra l'atur, lluita obrera", o "Ugt i Comissions ens retallen les pensions" han estat algunes de les paraules d'ordre consignades pels centenars de militants anticapitalistes.

Darrere de la pancarta unitària que obria la marxa unitària amb el lema "Contra el

pensionazo i les retallades, la mobilització continua" s'han situat blocs de diferents organitzacions que treballen a la Plataforma de Lluita Contra les Retallades: Assembla de Treballadores per la Vaga General, PCPE-CJC, l'Esquerra Independentista (Endavant i Maulets), CGT i Esquerra Anticapitalista. Esquerra Unida es va desmarcar de la Plataforma i va decidir secundar la manifestació convocada per CCOO, que precedia la marxa anticapitalista i que ha aplegat unes 5000 persones.

Amb aquesta mobilització, la Plataforma de Lluita Contra les Retallades conclougué les seues activitats al voltant del Primer de Maig, que havien començat el dia anterior amb una marxa que recorregué els populars barris del Tossal, Pla i Carolines i que aplegà una cinquantena de persones que repartiren milers de pamflets i informació entre els treballadors d'aquests barris. Podeu veure imatges de la marxa aquí.

La c
par

P. ÀLVAR

Un any
d'inici
dels tr
pectre
USO, S
cions c
gà un t
dors, xi
zo Brav
Illes.

El re
nal: ba
el carre
la Mar
notar a
del PSM
així cor
la cand
Revolta
CNT de
per les
nes, so
policia
retalla
rats sin
lar i co
Dels

Val

REDAC

El pass
person
de l'esq
centran
Agustí

Sota
nitzmen
COS, els
ça, reco
lemes a
se obre
A le
País Val
mà la u
Països C
crisi de
record
saliats
Quan l
s'extin
festació

Tot
cia hi h
surar la

Disper

Les dife
alterna
festació
tizació
ment l
sindica

divisió anticapitalista i l'escassa participació marquen l'1 de Maig a Palma

AR HERVALEJO I SÀNCHEZ PALMA

més, la Plaça d'Espanya fou el punt de les mobilitzacions de la diada de treballadors convocades per tot l'esquerra sindical de Mallorca. CCOO, UGT, TEI, CGT i CNT foren les organitzacions convocants d'una jornada que aplegà un total de 1200 treballadores i treballadors, valorada negativament per Lorenzo, secretari general de l'UGT de les

recorregut general fou el ja tradicional carrer dels Oms, la Rambla, el Born i acabant al Parc de la Mar. L'ambient pre-electoral es deixà sentir amb la presència de banderes tant de l'Esquerra Independentista com d'Esquerra Unida, i també de la presència d'una pancarta de la dissidència Dissidents, impulsada per la Global i el PCPE entre altres. La jornada acabà pel seu recorregut alternatiu a l'avinguda, aplegant unes 80 persones, amb una important presència de la joventut espanyola, que cridaren contra les retallades socials, la patronal i els alliberals, acabant amb un dinar popular a la Plaça de Ses Voltes.

que més es feren notar foren els i

les treballadores de Televisió de Mallorca, que sortiren en contra del tancament de la televisió pública, proposat per PP i UPyD amb la complicitat d'UGT. Militants i simpatitzants de l'Esquerra Independentista de Mallorca estigueren presents en diferents blocs anticapitalistes, responenent a la convocatòria de la mateixa EIM (formada per Endavant, Maulets i SEPC), que en un comunicat es lamentà la manca d'unitat anticapitalista en una diada tan important com és l'1 de maig, marcada pel dur context social amb 144.000 persones aturades a l'illa.

Així, el 2011 suposa un esglaó més en la trajectòria descendent de la convocatòria dels sindicats pactistes CCOO i UGT, que veuen una altra vegada el seu poder de convocatòria reduït, enfront del sindicalisme combatiu que, si bé manté la seva força, no ha estat capaç encara d'articular un espai unitari. Dies abans, la secretaria general de treball i turisme al carrer Montenegro de ciutat, apareixia amb pintades reclamant "el repartiment del treball i la riquesa", reivindicades per l'assemblea de Palma de la organització juvenil Maulets.

ència ix als carrers pel 1 de Maig

CIÓ VALÈNCIA

at diumenge 1 de maig, centenars de persones, entre militants i simpatitzants de l'Esquerra Independentista, es varen concentrar a les 12 del migdia a la plaça de Sant Jaume de la capital del País Valencià.

el lema "Contra les retallades... organitzem-nos i lluitem" de la pancarta de la Diada dels Treballadors i Treballadores independentistes eixiren de la plaça i recorregut el centre de València cridant a la unitat anticapitalista i en favor de la classe treballadora.

es portes del Tribunal Superior de Justícia de València es llegí el manifest on es reclamava la unitat de la classe treballadora dels Països Catalans per fer front a aquesta nova ofensiva del sistema capitalista, també es féu un homenatge als companys sindicalistes represaliats de l'Estat espanyol i del món, i es llegí les últimes notes de la Moixeranga, que es donà per acabada la manifestació.

seguit al ateneu popular de València es llegí un dinar de la COS que va cloure la jornada.

sió de l'alternativa

erents organitzacions de l'esquerra independentista van estar present en la manifestació, però sense la cohesió d'altres organitzacions. L'intent de treballar conjuntament amb altres organitzacions a l'esquerra del moviment anticapitalista no ha fructificat.

cat i, per segon any consecutiu, sindicats com la Intersindical, la CGT o la pròpia COS han comptat amb bloc pròpi i acte polític diferenciat.

Com a nota positiva, destaca la presència de diferents col·lectius d'immigrant que porten les respectives reivindicacions a la Diada dels Treballadors i Treballadores.

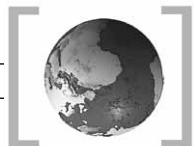
Fracàs del desembarcament dels dirigents d'UGT i CCOO

La manifestació de València d'enguany havia sigut centre de l'atenció mediàtica perquè les grans centrals sindicals havien anunciat que hi farien les seues manifestacions principals.

Tanmateix, la presència dels dos polèmics dirigents Cándido Méndez i Ignacio Fernández Toxo, no va esperonar l'assistència a la manifestació, de manera que fins i tot els mitjans pròxims reconegueren la poca assistència.

L'esquerra reformista valenciana, malgrat les alarmants xifres de desocupació, està sent incapaç de contrarestar la propaganda del Govern de Camps, que hàbilment culpabilitza de la situació al PSOE de Madrid.

La mà llarga de l'Elisi

MARC S. G. BARCELONA

Durant les darreres setmanes han transcendit en alguns mitjans estrangers algunes informacions que vinculen estretament la revolta de Líbia amb el Govern francès. De fet, l'Elisi sempre ha jugat la carta africana com un espai natural on projectar els seus interessos i no és d'estranyar que amb el nou escenari de canvis a la riba sud del Mediterrani, París n'hagi pres part activament.

Però, fins a quin punt ha estat actiu el Govern francès? Sobta veure com, a diferència d'altres països, la nostra premsa generalista no s'ha fet gaire ressò d'algunes informacions que han anat circulant per alguns rotatius europeus i a la xarxa. Sense ànims d'oferir una versió "oficial" o "alternativa", tot seguit es reproduïxen algunes d'aquestes dades que, de ben segur, ajudaran a entendre millor que es mou al nord d'Àfrica.

La particularitat líbia

El govern de Gaddafi ha estat profundament autoritari i mai no ha tolerat cap mena de dissensió. Amb els anys la revolució líbia ha anat perdent el seu esperit. Gaddafi, la seva família i els seus acòlits han monopolitzat el poder, la riquesa i han creat un règim corrupte i clientelar. Irònicament, s'han convertit amb el fantasma que combatien. Com totes les persones incapaces d'assumir una crítica, Gaddafi s'ha anat distanciant de la realitat adoptant decisions polítiques cada cop més excèntriques. Aquest fet no impedeix que gràcies a les polítiques socials i redistributives, especialment significatives els primers anys de govern, les condicions de vida generals a nivell educatiu, sanitari o alimentari hagin deixat Líbia, de llarg, millor que a la resta d'estats veïns. Tenint aquest aspecte ben present, què explica la revolta líbia? Pot ser que algú l'hagi instigat?

Perquè les curiositats sempre tenen un perquè

Curiosament, fou el francès el primer govern en reconèixer els rebels libis i el Consell de Transició Nacional, essent rebuts fins i tot pel ministre d'Exteriors. Poc després arribà a Bengasi, segona ciutat del país i capital de la insurrecció, un carregament que sota l'aparença d'ajut humanitari contenia armament. De nou, i sempre curiosament, el remitent era francès. Començaren a arribar també instructors militars la procedència dels quals és fàcil d'endevinar. Aquestes accions transcorregueren,

La intervenció de l'Estat francès a l'Àfrica és constant

cal remarcar-ho, dies abans que la resolució 1973 de l'ONU emparés la intervenció a Líbia (17/03/11). Però tantes curiositats no acostumen a encadenar-se per atzar. Així, segons ha transcendit, l'antic braç dret i cap de protocol de Gaddafi, Nuri Mesmari, visità Tunis ja a l'octubre del 2010(!). A canvi d'asil polític i d'altres prebendes no confessables, posà a dis-

cesa, integrada per membres del Ministeri d'Agricultura i dirigents d'empreses agroalimentàries viatjà a Bengasi. El que no constà oficialment és que aquesta delegació també incloïa militars francesos que, sota la disfressa d'homes de negocis, també anaven a fer feina. A Bengasi es reuniren amb un contacte facilitat per Mesmari: Abdallah Gehani, coronel de l'aviació líbia, ben relacionat amb l'oposició tunisiana i disposat a desertar.

Tot i les precaucions, persones fidels a Gaddafi tingueren coneixement dels moviments. Trípoli emeté una ordre internacional d'arrest contra Mesmari (28/11/10) que fou formalment detingut. París mateix filtrà la notícia de la detenció quatre dies més tard. Tanmateix, la detenció domiciliària de Mesmari, a l'habitació del seu hotel, disgustà a Trípoli i encara més quan es feu pública la seva demanda d'asil polític. Tot i els intents del coronel per fer desistir Mesmari, aquest no reconsiderà la seva posició. Un mes després (23/12/10), arribaren a París els libis F. Charrant, F. Bukhris i A. Unes Mansuri els quals, junt amb Al Hadji, serien els directores de la revolta a Bengasi. A París, els tres libis, de la mà de Mesmari, assistiren a un sopar-reunió d'alt nivell amb membres dels serveis secrets francesos i enviats de la presidència. Entre Nadal i cap d'any la segona ciutat líbia es trobava ja en plena agitació. També l'ajuda militar de París ben camuflada. Mesmari, conegut des d'aleshores com el "Libyan Wikileaks", s'havia convertit

en l'home de Sarkozy i la traca ja estava preparada i a punt per ser encesa. Mesmari disposava de molta informació i de molt valor: facilità tota mena de detalls sobre la defensa militar líbia, informació sobre les aliances diplomàtiques i financeres del coronel i explicà minuciosament quins sectors civils i militars serien més proclius a la insurrecció.

"La coalició encapçalada per l'OTAN és incapaç de definir els seus objectius"

Tot i que la diplomàcia subterrània acostuma a ser un dels secrets més gelosament guardats, no sempre és així: hi han excepcions.

Cap a un nou ordre?

Així, per exemple, es pot donar el cas que un govern, molest amb un altre, ordeni al seu servei secret (l'únic cos capaç de recopilar informació tan sensible d'un altre Estat) la filtració de dades que comprometin l'altre a fi de sabotejar-lo. Segons sembla, quelcom similar hauria succeït en el cas

que ens ocupa. Les possibilitats d'altaveu i difusió que brinden les noves tecnologies, unit al compromís d'alguns ciberactivistes, haurien fet la resta. Així, les ambicions de l'Elisi a Líbia sembla que no haurien estat en absolut del gust del govern italià. No pas per casualitat fou un dels rotatius més propers a Berlusconi qui filtrà una informació que només acostuma a estar a l'abast dels serveis d'intel·ligència. Durant els darrers anys Roma i Trípoli s'havien anat apropant. Un dels sectors més beneficiats per l'apropament havien estat les empreses energètiques que, com en el cas d'Eni, aconseguiren importants concessions d'explotació a Líbia. Roma veia amb suspicàcia com les maniobres franceses podien afectar els interessos de les energètiques italianes. Per si fora poc, Sarkozy hauria obrat sense ni tan sols informar el que, per altra banda, és un dels seus socis europeus i aliat a l'OTAN.

Vol dir això que reapareix la competició entre potències? Bé, el fet és que aquesta mai ha deixat d'existir. Però l'existència d'una potència com els EUA, molt superior a les altres, li conferia el poder suficient com per disciplinar el sistema internacional, posar ordre i arbitrar entre les potències aliades. Les divergències entre aliats existien però eren generalment reconduïdes per la Casa Blanca. Succeeix que avui ja no és tan clar que els EUA estiguin en una posició tan còmoda. La capacitat d'intervenció que té no és infinita: atrapada en dos fronts de guerra amb un altíssim cost militar, econòmic i humà, amb un deute exterior enorme i amb cada cop més candidats disposats a desafiar la seva supremacia econòmica, pot ser que Washington comenci a observar, impotent, com els seus aliats cada cop són més autònoms. Així, si la coalició encapçalada per l'OTAN és incapaç de definir els seus objectius és perquè, per un costat, els socis-aliats tenen objectius massa diferents entre ells i, per l'altre, perquè cap d'ells és prou superior com per imposar la seva voluntat.

Encara és d'hora per efectuar pronòstics; seria precipitat. Però les oportunitats que planteja la redefinició de l'Orient Mitjà són suficientment llamineres com per estimular la competició de les potències capitalistes. El temps dirà cap a on es va. En qualsevol cas, ja hi ha qui se sent il·luminat per Napoleó.

Per a més informació, veure diari *Libero*, *Franco Bechis*, 22/03/11; pàgines electròniques de *Maghreb Confidential*, *LibreRed.net* *LibreRed.net* i de *Red Voltaire*

"L'Elisi sempre ha jugat la carta africana com un espai natural on projectar els seus interessos"

posició de la intel·ligència francesa un gran volum d'informació sensible de Líbia. Uns dies més tard, Mesmari arribà a París acompanyat de la família per sotmetre's a un tractament mèdic. En realitat, però, mantingué diverses reunions d'alt nivell amb els serveis secrets francesos. En els dies successius, col·laboradors propers al gabinet de Sarkozy foren vistos entrant al seu hotel. La seva habitació, segons s'especula, hauria estat l'escenari d'una reunió determinant pel futur de Líbia (16/11/10). Dos dies després, una delegació comercial fran-

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromesa amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS
ADREÇA
CODI POSTAL i POBLACIÓ
TELF. & ADREÇA ELECTR.
TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ (Individual) ☐ TRIMESTRAL (15 E.) ☐ SEMESTRAL (30 E.) ☐ ANUAL (60 E.)

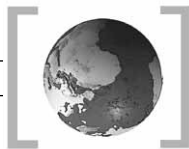
Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a laccent.cat@gmail.com

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR
POBLACIÓ
☐☐☐☐ ENTITAT ☐☐☐☐ OFICINA ☐☐ CONTROL ☐☐☐☐☐☐☐☐ NÚMERO DE COMPTA

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

Tensions al nord d'Irlanda en l'aniversari de la revolució de Pasqua

REDACCIÓ BARCELONA

En el 95è aniversari de la revolució de Pasqua de 1916 arreu d'Irlanda s'han realitzat nombrosos actes polítics de reivindicació del llegat de l'insurreccionalisme republicà. Al nord d'Irlanda, les commemoracions de la insurrecció de Pasqua han fet emergir, amb força, les tensions que el procés engegat amb l'acord de divendres sant ha anat generant entre diversos sectors del republicanisme i de la societat nord-irlandesa. En aquest sentit, tot un seguit d'esdeveniments recents han fet més visibles algunes de les contradiccions centrals del procés de pau.

La mort d'un irlandès catòlic membre de la PSNI a mans dels grups republicans armats, els atacs de baixa intensitat dels unionistes contra la població irlandesa, la pròxima visita de la monarca britànica a Irlanda i la cada cop més estesa percepció que l'acord de divendres sant només ha suposat "promeses incomplertes" i no pas l'inici de la fi de l'ocupació britànica ni la creació d'una "Irlanda d'iguals", com el Sinn Féin havia previst, semblen donar un nou relleu a les organitzacions republicanes que continuen apostant per la confrontació armada. Entre aquestes, l'IRA autèntic (RIRA) i un grup d'ex membres també de l'antic IRA provisional, que s'han atribuït els atacs a diversos membres de la PSNI, entre

Les faccions republicanes estan dividides, però no amenacen el rprocés de pau

aquests la mort del policia irlandès catòlic a Omagh, han estat les que han assolit un major protagonisme i les que han causat més preocupació al Sinn Féin, enmig de les eleccions locals i autonòmiques del 5 de maig.

L'IRA autèntic, amb una capacitat militar gens menyspreable, ha fet un pas simbòlic, però important, que ha neguitejat força al Sinn

Feinn: ha aparegut públicament exposant els seus plantejaments al conjunt del poble d'Irlanda i aconseguint un important efecte propagandístic. En l'acte polític organitzat pel Moviment de la Sobirania dels 32 Comtats a Derry, l'IRA autèntic va denunciar la manca de ruptura en la reforma de la policia d'ocupació nord-irlandesa, va fer una crida a la mobilització contra la

visita de la reina d'Anglaterra, van assenyalar com a objectiu a la banca britànica i va refermar la seua voluntat de continuar amb l'activitat armada, desmentint els suposats rumors de negociació amb el govern britànic i el govern de Dublín alimentats, entre altres, pel mateix Martin McGuinness.

Per una altra part, l'aparició d'un grup format per antics membres de

l'IRA provisional, que s'ha atribuït bona part de les accions armades més importants dels darrers mesos, ha causat cert desconcert dins el món del republicanisme. Gerry Adams i la direcció del Sinn Féin, de manera prou taxativa, han considerat aquesta organització com a "estranya" i han demanat a la població que qualsevol informació sobre aquesta sigui tramesa a la PSNI i a la Garda. Les declaracions de la direcció del Sinn Féin sobretot mostren la preocupació davant un qüestionament, minoritari, però cada cop més explícit dels acords de divendres sant. La contundència de les declaracions d'Adams sobretot es deuen a que aquest "nou IRA" estaria integrat per tot un seguit de sectors que, com ells mateixos han expressat, "havien donat una oportunitat a la via pacífica cap a la independència i l'alliberament nacional" però que davant la frustració reiterada de les expectatives han decidit "portar la nostra lluita a avenços clars a través de les operacions militars". Si a la frustració de les expectatives generades per l'acord de divendres sant el 1998, i amb posterioritat el de Saint Andrews i Hillsborough, hi afegim la concreció de la crisi capitalista al nord d'Irlanda podem explicar el perquè el qüestionament de l'aposta estratègica de la majoria del moviment republicà sembla, i potser només ho sembla, guanyar terreny.

Christiania, la ciutat lliure, en perill d'extinció

La coneguda ciutat independent de Christiania, icona dels moviments contraculturals dels 70's tanca les seves portes per les pressions de l'estat danès

SIMÓN VÁZQUEZ COPENHAGUEN

Christiania és un territori alliberat al vell mig de Copenhaguen, capital de Dinamarca, antiga base militar ocupada el 1971 per centenars de joves contestataris de tota Europa, procedents del moviment hippie, de les lluites estudiantils del 68 i fugitius de les ràtzies repressives contra el moviment revolucionari a Alemanya, on actualment viuen unes 800 persones i es desenvolupen centenars d'activitats a més de ser un dels emblemes turístics més gran de Copenhaguen.

Després de 40 anys de vida comunitària i autogestionada sota els principis de democràcia assembleària mitjançant el consens, de viure sense la propietat dels bens immobles, d'una economia autogestionada per col·lectius, d'autogestió de les institucions pròpies com bressoles, clubs de joves, etc

Christina està en un atzucac per les pressions del govern

i com un espai de cultura i oci alternatius, tot i no estar absent de contradiccions, com la instal·lació de venedors de drogues dins de Christiania, amb els consegüents problemes de màfies, baralles, control de territoris,...

està arribant a un atzucac.

L'estat danès els hi ha donat un ultimàtum en el sí d'unes negociacions per a regularitzar la situació de la ciutat alliberada. L'estat els hi ha plantejat dues sortides dintre de la legalitat danesa, en

caient sobre l'estat les despeses de manteniment dels edificis; i l'altra opció, la constitució d'una societat de cooperatives d'habitatges controlada per l'estat, amb una certa autonomia, però sempre dins del marc legal de l'estat danès que

el cas de no acceptar cap d'aquestes dues opcions, vendria els terrenys (de gran valor econòmic) a empreses privades, fet que faria que el projecte de Christiania desapareixes. Les dues opcions són: la compra per part de la comunitat de Christiania d'alguns dels edificis mantenint la propietat del sòl per part de l'estat i el lloguer de la resta,

en el cas de les cooperatives d'habitatge és un marc legal que els membres de Christiania consideren restrictiu.

En aquests darrers dies els membres de Christiania han fet diverses protestes davant de la situació, entre elles un tancament del recinte, fet impactant ja que és un dels indrets més visitats pel turisme i pels veïns de Copenhaguen, el tancament del recinte coincideix també amb unes jornades de reflexió interna per decidir entre tots els membres del projecte quin serà el futur de Christiania.

En tot cas la decisió ha de prendre's abans del dilluns 2 de maig dia límit marcat per l'estat, possiblement la comunitat no arribi a un consens a temps, per tant la opció de no acceptar les propostes de l'estat és la que més possibilitats té. Això comportarà un futur incert per a la zona alliberada més antiga d'Europa.

28 D'ABRIL, DIA INTERNACIONAL DE LA SALUT LABORAL

200 morts en accidents de treball el 2010

RESDACCIÓ BARCELONA

Com cada any, en arribar el 28 d'abril, dia internacional de la salut laboral, es fan públiques les fredes dades oficials del Ministeri espanyol sobre accidents de treball. I novament ens trobem que el 2010 més de 200 treballadors van morir a la seva feina, en els més de 250.000 accidents de treball que es van donar als Països Catalans.

Segons ha fet públic el sindicat COS, si es comparen les dades oficials de 2010 amb les de l'anterior 2009, s'observa com la sinistralitat laboral ha augmentat al nostre territori. Al Principat, s'ha passat de 95.921 a 121.252. Al País Valencià es van fer públics 55.310 en relació als 45.794 del 2009. A les Illes Balears s'ha incrementat de 15.880 a 19.625 sinistres i, a més a més, l'any 2010 van morir 7 persones més a les Illes respecte de l'any 2009.

Un any més, doncs, els Països Catalans han aportat aquestes terribles xifres als 2,3 milions de treballadors que, segons l'Organització Mundial del Treball (OIT), van morir l'any passat a tot el món víctimes del delictes de treballar.

Les accidents laborals que resulten en mort s'han reduït però simplement per la reducció de l'oferta de treball

OPINIÓ

Les mútues o la salut dels treballadors

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Les dades ho ratifiquen, ningú ho discuteix, i els seus distingits representants se'ls veu ben orgullosos en difondre la notícia allà on arriben els seus molts recursos econòmics: les mútues d'accidents de treball aconsegueixen "importants reduccions de costos" en els processos de baixa mèdica laboral.

Sorprendentment, oh miracle, els treballadors que passen per les seves mans es recuperen molt abans que els que són seguits pel metge de la Seguretat Social. Bé ho sap el flamant president de la CEOE, Joan Rosell, que fa poques setmanes exigia el govern "introduir penalitzacions en la sanitat pública" als empleats per "reduir despesa en matèria de baixes", doncs el representant de la patronal considera que els metges públics són "massa lents" en donar unes altes laborals, que en contrast surten rapidíssimes des de les seves de les mútues patronals.

Un nou miracle de l'economia de mercat que transforma la malaltia en salut? tenen les mútues tecnologia punta en maquinària mèdica? potser tenen en nòmina els millors especialistes? són els metges de la

sanitat pública uns mers incompetents?, es pot preguntar un ingenu observador extern. Però la resposta no va per aquí, i la pot donar qualsevol treballador que hagi hagut de passar i viure les consultes d'aquests nous gestors patronals de la salut. La seva poció màgica és posar sempre i a ultrança per davant la "productivitat" i l'interès de l'empresari a la salut del pacient. Una pràctica que no respecta els processos de recuperació, però que importa aquest petit detall si aporta més i més beneficis.

La realitat ha superat la ficció, i en el nou món que ens auguren les polítiques de la dreta triomfant, els metges ja no han de tenir com a objectiu curar el pacient, sinó augmentar la productivitat. El nou personal sanitari no serien els respectats agents de la salut i del progrés d'abans, sinó els nous col·laboradors de la sempre present competitivitat, pel bé de l'alça de les accions.

La Patronal s'esmerça en posar sobre la taula les seves propostes. Si aquestes mútues són tan "eficients" i miraculosament guareixen treballadors a ritme desenfrenat, no haurien de gestionar no només les baixes per accident de treball, sinó tam-

Acció en contra de les mutues

bé les baixes laborals de malalties comunes? Els diferents governs no s'ho han pensat dos cops, i el resultat està al BOE des de 1994 i no para de créixer exponencialment. Actualment més de la meitat de la població laboral de l'Estat espanyol està cobert en malalties comunes per les mútues patronals, xifra que ens auguren que no parerà de créixer. Podran acabar les mútues amb els ganduls treballadors que no paren d'agafar-

se baixes?, ara per una grip o la varicel·la, ara per trencar-se un peu i després per ves a saber què, es pregunten els tècnics del Ministeri.

Des dels governs s'ha intentat tot contra aquests desagrats empleats amb ànsies d'emmalaltir, a pesar que les estadístiques oficials ens informen que els índex de baixes a l'Estat espanyol són inferiors als europeus: el 1980 es va reduir al 60% les prestacions de la baixa els 20 pri-

mers dies, i el 1992 es va fer pagar a l'empresari els 16 primers dies (pensant que potser aquest si que posaria ordre), però els treballadors no aprenen, i continuen amb la dèria tan humana de posar-se malalts i voler recuperar-se. La darrera mesura, doncs, han estat les mútues, a veure si la plebs va aprenent a curar-se ben ràpid, pel bé del lliure mercat.

L'extensió de les competències de les mútues serà un pas més en la privatització de la sanitat pública. Les mútues han vingut per quedar-se, i ara se'ls reclama més "capacitat i poder" per "controlar" elles mateixes les baixes per malalties comunes, donar altes i vigilar els sempre sospitosos pacients, culpables sense cap presumció d'innocència del greu delictes d'emmalaltir. Les anunciades reformes legals en aquest àmbit augmentaran les seves competències.

On hi havia servei de salut únic, públic i solidari entre tots els ciutadans, es proposa un de patronal, al servei dels interessos del mercat. Mentre l'esquerra va perdent terreny social, polític i sindical, la dreta avança a pas ferm. Els efectes: cada dia a tot arreu.

El futbol: més que mai l'opi del poble

RAFA ESCOBAR MANISES

Les darreres setmanes l'actualitat informativa ha estat monopolitzada de forma hegemònica pels quatre enfrontaments que durant divuit dies han tingut el FC Barcelona i el Real Madrid. La Lliga, la Copa, la Champions, torneigs futbolístics de gran importància per als nombrosos seguidors del futbol, han aturat els Països Catalans i l'Estat espanyol.

Mentre això ocorria es registren unes xifres d'atur record que, al voltant del 20% i en el cas del País Valencià arribant al 24%, palesaven la terrible situació econòmica als Països Catalans, on una part important de la població no té feina i l'altra, majoritàriament, ocupa llocs de treball en situació precària. Però contràriament al que es podia pensar i al que està ocorrent en altres països, aquestes dramàtiques dades, així com el pla d'ajustament aplicat pels governs autonòmics i estatal, no ha obtingut una resposta proporcional pel que fa a la mobilització al carrer.

Una mostra del que venim comentant és que arreu del nostre territori s'han registrat mobilitzacions diverses (23 d'abril, 25 d'abril, 1 de maig) que desgraciadament no han tingut la repercussió que haguera segut desitjable, tant pel que fa a la mobilització com pel que fa al tractament mediàtic.

Per altra banda a Líbia se superava el mes de conflicte; un conflicte en el qual, un cop més l'actuació de l'OTAN i la mal anomenada comunitat internacional, contribueixen a enquistar un enfrontament que porta camí d'esdevenir, si no ho és ja, una guerra civil, de la qual, els aliats occidentals esperen obtenir, una vegada més, accés a hidrocarburs de qualitat i barats. Tot això davant la passivitat de l'esquerra institucional i revolucionària, que resten paralitzades i sense discurs davant d'aquesta situació.

I per si fora poc el 2 de maig es coneix la sentència del Tribunal Suprem espanyol que impedeix a la coalició electoral basca Bildu presentar-se a les eleccions municipals del proper 22 de maig, en una sentència que ratifica, un cop més la inexistència de la divisió de poders a l'Estat espanyol i el tarannà absolutament antidemocràtic

Els aldarulls després de les victòries del Barça són ja uns clàssics

d'uns poders polític i judicial que donen suport a aquest frau.

És cert però, que seria fer un exercici de demagògia assenyalar l'alienació provocada pels grans espectacles esportius com a causa única per explicar la inacció de les classes populars i de les seues organitzacions davant del context polític, social i econòmic que venim

tralisme espanyol i el catalanisme, o simplement l'oposició al centralisme des d'altres indrets, es viuen amb passió a través de l'enfrontament Barça-Madrid. En aquests dies, la figura de Mourinho és vista per molts catalans com a un enemic de la nació molt més important que ho puguin ser Rubalcaba, la judicatura o el mateix rei que entrega una de les copes. Una victòria d'uns o altres pot esborrar de la ment durant alguns dies la precarietat laboral, l'atur, la manca de democràcia i el govern financer internacional.

Es tracta doncs d'un seguit de partits que acaparen l'actualitat, que resten importància i minimitzen el que està corrent arreu del país i arreu del món, i, el que és pitjor, remouen les baixes passions canalitzant la violència i el descontent a partir d'un espectacle esportiu.

En aquesta línia s'ha actuat des de les corporacions informatives espanyoles, les quals han atiat el foc i han fomentat les provocacions d'un portuguès que ha esdevingut el principal enemic dels catalans (almenys els qui són del Barça). El quant ha segut recollit per les corporacions informatives territorialment vinculades al Principat, les quals han contribuït, en certa manera, a canalitzar un conflicte nacional en clau d'espectacle esportiu. Aquesta morfologia del con-

flicte és molt més convenient per als poders polítics i econòmics que no aquella basada en discursos elaborats i coherents i en la mobilització de les classes populars, tot i que pugui implicar algun cost a nivell d'ordre públic.

Un cop passat el 3 de maig i els dos gegants del futbol mundial s'hagen repartit els títols, tot tornarà

ran de fer front i als que cap multinacional del futbol pot donar resposta, tot i que ens puga oferir un efecte balsàmic i analgèsic.

Per últim fer esment a que no tot l'esport acaba i comença en el futbol, en Mourinho i Guardiola, en la lliga i la Champions, durant aquests dies han ocorregut moltes més coses al món de l'esport. Sense eixir del món del futbol, en aquest cas femení, diversos són els equips catalans que disputen el títol: Barça, València, Llevant... El València femení de Basket ha quedat subcampió de la lliga, esports tradicionals com les bitlles o la pilota creixen pel que fa a la seua pràctica, mentre els esports de muntanya experimenten una veritable expansió. Expansió que també experimenten les curses populars i les carreres de fons, no cal oblidar que el març passat es va celebrar la marató de Barcelona amb una xifra record de participants.

No deixarem d'assenyalar però que aquests dies tenen lloc dos fites per a l'esport català, la copa d'Europa de handbol, amb la participació del FC Barcelona i la final de l'Hoquei lliga, que enfronta al mateix Barça i el Reus.

Una oferta variada d'esport i molt més que ens hem deixat per dir, que potser no ens generarà la mateixa ansietat i patiment perquè té la dimensió que li correspon, la d'un entreteniment.

“Seria fer un exercici de demagògia assenyalar l'alienació provocada pels grans espectacles esportius com a causa única per explicar la inacció”

“Un cop passat el 3 de maig i els dos gegants del futbol mundial s'hagen repartit els títols, tot tornarà a la normalitat de les retallades socials i nacionals”

a la normalitat, una preocupant normalitat marcada per les retallades socials i nacionals que pateixen els Països Catalans, per l'atur, per la manca de democràcia real, per l'imperialisme occidental, per la crisi ecològica... Uns problemes als quals les classes populars hau-

LOCALS I COL·LECTIUS COL·LABORADORS

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Ate-neu Corberenc Font Vella 20. Corbera de Llobregat // Ate-neu Independentista el Cep - CUP Vilafranca Santa Maria 4. Vilafranca // Ate-neu La Breixa Carrer Major, 17-19, Alcover // Ate-neu Popular l'Arboç Sorral 8. Arbúcies // Ate-neu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarres // Ate-neu Popular de l'Eixample Pte. Conradi 3, Barcelona // Ate-neu Popular X Ferran 14. Vilafranca del Penedès // Ate-neu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ate-neu Popular La Falç Antic escorxador s.n. Artés // Ate-neu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Comte Jofre 30 // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31. Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48. Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olano 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurri Taradell // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petríll 9. València // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // L'Estapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // GER Pi 25. Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // La Ploxa C. Almeda s/n. Bordils // Racó de la Corbella Maldonado 46, baixos, València // SEPC-UV Baró St. Petríll, 9 València // Taverna Catalana "Les Forques 1642", Alfred Perenyà 71, Lleida

Marina Bernadó Bonada (353 922 Y) / Maison D'arrêt De Fleury Merogis (femmes) 9, Avenue des Peupliers / 91700 Sainte Genevieve des Bois Cedex / PARIS

Dolores López Resina / Maison D'arrêt de Rennes (femmes) 18 bis, rue de Châtillon / BP 3107 / F- 35031 Rennes Cedex

Jordi Grau Año / Módulo 8 / Centro Penitenciario Madrid V Apdo. Correos 200 28770 Colmenar Viejo Madrid

ESCRU ALS A LES PRESES
POLÍTIQUES CATALANES

Morir de dia

Josep Maria Solé Soldevila **BARCELONA**

El 2006, en Joaquim Jordà presentava el que volia que fos el seu següent treball: una història personal de l'entrada de l'heroïna a la Barcelona de principis dels vuitanta i tot el que va comportar. Malauradament, però, el director de pel·lícules com *Numax presenta...*, *Mones com la Becky* o *De nens*, moria abans de poder-s'hi posar. De totes maneres, el projecte va ser recollit per la Laia Manresa, que portava anys treballant de guionista amb ell, la qual, recolzada en la direcció pel Sergi Dies, ha treballat perquè allò que només era un projecte esdevingué una realitat que s'estrenarà aquest divendres 6 de maig als Cinemes Maldà de Barcelona.

Morir de dia és, finalment, un dels retrats possibles de l'arribada de l'heroïna a casa nostra, un fet que es produeix al principi dels anys setanta, amb la importació d'aquest producte des d'Amsterdam o Tailàndia. En aquells moments, la droga que més tard, als anys vuitanta, s'escamparia pertot, era consumida només per una minoria, entre els quals els quatre protagonistes del documental, en Juanjo Voltas, en Pau Maragall, la Mercè Pastor i en Pepe Sales, tots ells morts a la primera meitat dels anys noranta, i el seu entorn.

Barcelona, i també Formetera, però en segon terme, és el paisatge d'aquesta història que arrenca a finals dels anys seixanta principis dels setanta, i comença a agonitzar amb l'entrada dels vuitanta i la descoberta que de la transició de règim no n'ha emergit el món desitjat. Uns anys en què l'absència de llibertats era la del trenta-nou, però el món havia i estava canviant a força velocitat. I, encara que l'Estat espanyol feia mans i mànigues per tal que res de l'exterior no traspasés frontera, noves ideologies i cultures anaven penetrant, lentament i precària, en la vida del jovent amb més inquietuds. De la

mà d'aquests nous moviments, venien també noves drogues disposades a disputar

“Potser seria el moment que es fés la història de la heroïna dels veritablement oblidats, dels quals se n'ha parlat molt però se n'ha explicat ben poc”

el monopoli de l'alcohol. El compromís polític combinava molt bé, entre els sectors més llibertaris, amb l'experimentació

amb productes que obrien la porta a noves experiències sensorials. Potser l'exemple paradigmàtic d'aquesta fusió entre compromís i lleure foren les Jornades Llibertàries de l'estiu del 1977, que va ser tribuna de la majoria de veus autoritzades de l'esquerra més rupturista i dels nous moviments socials que alternava amb una sèrie d'espectacles absolutament transgressors.

Exceptuant en Juanjo Voltas, que és un jove de família benestant que se sent atret per tot aquest món a partir del cosum de certs productes culturals com ara *Yonqui* d'en William Burroughs, els altres tenen tots una relació directa o indirecta amb el món de la intel·lectualitat i, d'una manera o altra, hi estan vinculats també ells: en Pau Maragall és un dels pioners del treball amb vídeo, en Pepe Sales pinta i fa música i la Mercè Pastor era la parella i mare dels dos primers fills d'en Pau Riba,

cantant insigne de tota aquesta generació. Aquesta tria de personatges, feta pel mateix Joaquim Jordà, dona a l'aventura de xutar-se heroïna un color menys fosc, que es defuig explícitament i volguda, que no pas si els protagonistes haguessin estat uns altres. És cert que fins ara s'havia sapigut ben poc, per exemple, del fet que l'alcalde olímpic tingués un germà ionqui. Fa uns anys, el periodista Eugenio Madueño va voler publicar-ho a *Viaje por el placer, la destrucción y la muerte*, però no li ho van permetre. Respecte aquesta censura per part de l'editor, en Madueño sentència: "la història acaba sent allò que expliquen els que poden explicar la història. I els altres, a l'oblit". Un cop publicada ja aquesta història, que és rellevant i està explicada essent fidels a la narrativa d'en Jordà, potser seria el moment que es fés la història de la heroïna dels veritablement oblidats, dels quals se n'ha parlat molt però se n'ha explicat ben poc.

Mésdemil apadrina els Ovidi Twins i Rapsodes

Hèctor Serra **ALDAIA**

El projecte musical Mésdemil Records també ha fet el seu particular abril. Ens ofereixen dos nous treballs que situen Ovidi Twins i Rapsodes al capdavant d'una escena de músics que, al País Valencià, gaudeixen d'un gran reconeixement per part d'un sector de gent que cerca innovació i enginy. Dels primers, els pares de la revista satírica *Moixama*, ens arriba *Montgòlia*, tan atrevit com quotidià, tan avantguardista com tradicional. Però sobretot, surrealista. Convideu-vos a fullejar el llibre que edita Edicions del Bullent i que acompanya el treball discogràfic: vora vuitanta pàgines amb il·lustracions, còmics, articles que descol·loquen i altres rareses. Un estil, escrit i musicat, difícil de classificar però que fa de la proposta d'aquests dos cantautors quelcom original, inspirador i inversemblant.

I de la barreja de vocals naix el nou disc dels Rapsodes: *OUIEA*. Pioners en el conreu i la difusió del *hip hop* cantat en català a terres valencianes, el nou disc segueix l'estel del primer, tot barrejant electro, rock, *dance* i *reggae*. Als de Camp de Túria els acompanyen els números: més de 200 concerts en els últims anys, 3.000 còpies venudes del primer treball, més de 40.000 reproduccions dels seus vídeos a *YouTube* i més de 70.000 visites al seu *myspace*. Han estat teloners d'artistes internacionals de la talla de DMC i SFDK. I han estat a escenaris dels Països Catalans, Madrid i l'Estat francès. *OUIEA* ja sona amb potència i cançons com "Aquí te pillo, aquí temazo", "Cor Pur" o "Tot té un mig i dues vores" no deixaran indifere-

Zero responsables, zero subvenció

Joan Sebastià Colomer i Tejada **BARCELONA**

La companyia valenciana Teatre Micalet, única a València amb una programació regular en català, deixarà el 22 de maig la direcció artística de la sala Micalet que gestiona des de 1995. Aquell dia es farà la darre- ra representació de *Frank V*, obra escrita per Friedrich Dürrenmatt el 1959, que tracta sobre la corrupció en la banca (l'autor diu que va triar un banc com a imatge d'una organització jeràrquica per tal de parlar de tota la societat). La companyia ja havia denunciat la manca de suport econòmic per part de la Generalitat des de l'arribada d'Inmaculada Gil Lázaro a la direcció de Teatres, el 2005. La situació ha anat degenerant fins que el 2010 Teatres de la Generalitat va posar fi als convenis que amb ella i amb altres sales tenia signats, la qual cosa impossibilita mantenir una programació estable. De fet, la companyia encara no ha cobrat els setanta mil euros de la subvenció atorgada el 2010.

Dimecres passat, Joan Peris i Pilar

Almeria, fundadors de la companyia, van anunciar la decisió, tot lamentant que d'aquesta manera "desapareix l'única sala amb una línia clara en valencià" i van criticar el "desastre de política cultural del Partit Popular", al quan han animat a "no votar".

Al rerafons de tot plegat, però, hi ha alguna cosa més que la simple gasiveria

pressupostària. Concretament es tracta de la polèmica al voltant de *Zero responsables*, una obra conjunta, creada a partir de les propostes d'un grup de dramaturgs valencians, que es va començar a gestar a final del 2009 amb el propòsit de fer "un exercici contra la desmemòria i el desinterès que sobre l'accident del metro de València ha fet una gran part de la societat valenciana". Camps va maldar per què no se'n poguessin fer les

representacions a la Sala Matilde Salvador de la Universitat de València. Finalment, el Teatre Micalet es va decidir a programar l'obra i en va fer vuit representacions. El poder no perdona i la companyia tornarà, al final de les representacions de *Frank V*, la clau de la sala a la Societat Coral el Micalet, la seva propietària

La ressenya de la quinzena Coratge

Obrint Pas presenta Coratge

Vicent Company i Sancho
LA VALLDIGNA

El disc va ser estrenat dins dels actes "Benimaclet t'estime" convocats per Plataforma "Benimaclet Viu" i coincidint amb l'aniversari del Centre Social Terra el passat 12 d'abril en un multitudinari concert (8.000 persones) on també actuaren els pegolins de La Gossa Sorda.

La presentació al Principat fou uns dies després en un altre concert convocat per la CUP de Vilanova i la Geltrú, mentre que a Ses Illes fou presentat en l'acampa llengua celebrat a Campos (Mallorca), evidenciant novament el compromís del grup envers els moviments polítics i socials en defensa de la terra. La gira de presentació també ha passat per Barcelona, Castellí, Castella i País Basc.

Des del punt de vista musical, el nou treball incorpora noves sonoritats i instruments (com la viola de roda) sense renunciar a l'estil fresc i directe propi del tarannà harmònic del grup que fan que cada concert òmpliga de gom a gom les sales i espais que els acull.

En una acurada edició gràfica en el llibre - disc apareixen els texts de les lletres de les cançons (15) i els articles (un per cançó) que han escrit expressament personatges com Eduardo Galeano, Angela Jackson, Isabel - Clara Simó, Pau Alabajos, Vicent Partal, David Fernández, Laia Alta-riiba, Raul Zelik, Feliu Ventura, Josep

Nadal (La Gossa Sorda), Cesk Freixas, Santiago Alba Rico ... i que han estat traduïts també al Castellà i l'anglès al final del llibre.

Entre les múltiples col·laboracions musicals que hi han en el nou treball destaquen les d'Al Tall, Pep Gimeno "Botifarra", Miquel Gil, Feliu Ventura, Fermín Muguruza, Mohamed Bout Ayub, Marc Serrats, The Pepper Pots, Mara Aranda, Orxata Sound System i el recitat del vers de Vicent Andrés Estelles "Cant a Vicent" a càrrec de Vicent Camp.

"S'evidencia novament el compromís del grup envers els moviments polítics i socials en defensa de la terra. La gira de presentació també ha passat per"

Fitxa tècnica:

"Propaganda pel fet" / Ed. "Bromera" 2011

Enregistrat als estudis Ground de Cornellà de Terri al Pla de l'Estany entre gener i febrer de 2011

Robert Fernández (guitarra), Xavi Sarrià (veus i guitarres), Miquel Gironés (dolçaina, percussió, guitarres i veus), Miquel Ramos (teclat, samplers i veus), Marcos Úbeda (trombó de vares), Albert Benavent (trompeta), Ximo Tomàs "Maki" (bateria), Jaume Guerra (baix i contrabaix), Chola (scratch), Jaume Figueres (tècnic de so) i David Ferri (tècnic de so, tècnic de gravació i coordinador en ruta). Kaki Arkarazo (tècnic de mesclages), José Peña Díaz (masterització).

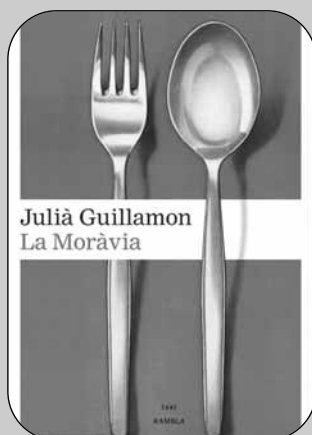
Lectures recomanades

Sense la terra promesa

Enric Valor
Tàndem edicions, 1991

Sense la terra promesa (1980), primer volum del Cicle de Cassana d'Enric Valor, retrata la conflictivitat social a un poble de les comarques centrals valencianes durant la primera guerra mundial, on la difusió de l'anarquisme i el socialisme servirà perquè els treballadors del camp s'organitzen i lluiten contra l'explotació i la guerra del Marroc. La novel·la, bastida amb un vocabulari riquíssim és, a més, una cant al paisatge de la Foia de Castella, la terra de l'autor, nascut fa enguany cent anys.

La Moràvia

Julià Guillamón
Galaxia Gutenberg, 2011

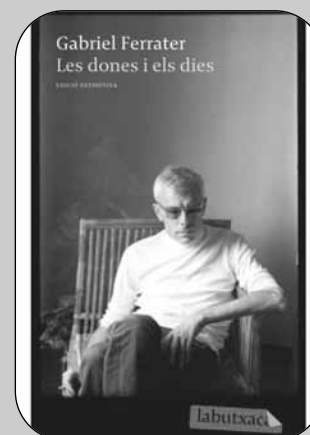
En Julià Guillamón ha publicat aquest any una novel·la en la què estava treballant des de fa més de vint anys. La Moràvia recupera els paisatges perduts de la Barcelona industrial i, en concret, del Poble Nou, que començaren a desaparèixer a finals dels anys seixanta i que foren liquidats amb la transformació olímpica de la ciutat. Per a fer-ho recorre a en Barreiros, un col·leccionista de productes industrials en desús que habita a l'antiga fàbrica de la cerveseria Moritz. Aquesta història és presentada en un atractiu format que recrea un catàleg de maquinària industrial.

Cómo expropiar a los bancos / Com expropiar els bancs

Núria Güell (coordinadora)
Editorial Melusina i El Tangram editorial, 2011

L'Enric Duran era un més dels activistes dels moviments socials barcelonins que, a mitjans de setembre del 2008, va sortir a la llum pública tot anunciant que duia un temps treballant en l'expropiació de capital a diferents bancs. La suma total de l'expropiació pujava a gairebé 500.000 euros. Al treball coordinat per la Núria Güell hi trobem, a més d'un manual dels procediments que va seguir l'Enric Duran, quatre textos més d'autors de períodes i tradicions diverses (Qmunty, Simona Sarau, Col·lectiu Crisis i Lucio Urtubia) que reflexionen al voltant d'aquesta pràctica.

Les dones i els dies (edició definitiva)

Gabriel Ferrater
La Butxaca, 2010

Les dones i els dies (1968) aplega i reordena tota l'obra poètica de Gabriel Ferrater, publicada en tres llibres: *Da nukes pueris*, *Menja't una cama* i *Teoria dels cossos*. Com sintetitza el títol, els poemes reunits giren bàsicament al voltant de dos eixos temàtics, el pas del temps i les relacions humanes, especialment les que s'estableixen entre homes i dones. Aquesta edició incorpora un suplement amb quatre poemes que, segons l'editorial, l'autor hi hauria afegit si se n'haguera pogut encarregar.

"El temps ens ha donat la raó sobre el procés de Bolonya"

PAU TOBAR VALÈNCIA

En què han consistit la setena Trobada d'Estudiants dels Països Catalans?

La trobada d'enguany cal contextualitzar-les en el procés d'elaboració de la Carta Catalana dels Estudiants, la nostra alternativa contra el model neoliberal que s'està implantant a l'ensenyament arreu de la nació. Volem passar de la protesta a la proposta, plantejar-nos, com deia Joan Fuster "quan dic que no a què dic que sí?". Es tractaria doncs de donar contingut concret als nostres eixos tradicionals: ensenyament públic, popular, de qualitat, antipatriarcal i català. Dins el full de ruta que ens hem plantejat per a donar forma a la proposta les trobades són importants perquè ens permeten formar-nos i debatre sobre tot això. La idea és que les conclusions d'aquests debats ens servisquen per posar negre sobre blanc. En aquest sentit a la trobada de Celrà hem abordat els eixos públic, popular i de qualitat. S'ha presentat l'anàlisi del SEPC de l'Agenda 2015 del Ministeri d'Educació espanyol, s'han donat xerrades i dinàmiques de grup sobre finançament, pedagogia, ... Les conferències han comptat amb la presència de gent del món acadèmic, com ara Raimundo Viejo, Cèsar Cascante, o Xavier Besalú, i també d'estudiants vinculats al moviment assembleari sorgit arran de la lluita contra Bolonya.

Podries avançar-nos com han anat aquests debats?

Nosaltres entenem que un ensenyament de qualitat és aquell que es realitza dins els conflictes d'interessos que es viuen socialment. Així doncs, si el model neoliberal tracta de convertir l'ensenyament en un mercat competitiu de titulacions per a la promoció individual, per a nosaltres l'objectiu és la formació de persones conscients i crítiques que al seu temps puguin retornar a la societat la inversió que aquesta ha fet en la seua educació. Tinguèrem un debat molt interessant sobre models pedagògics, en el qual plantejarem la necessitat d'una relació d'igual a igual entre educador i estudiant, i a més, contraposarem a l'individualisme actual el model d'ensenyament cooperatiu -en el qual cadascú aporte al col·lectiu des de les seues capacitats.

En el tema del finançament creiem que ha de ser pública i totalment gratuïta, incloent l'habitatge, el transport, i el material. Aquesta és l'única manera per garantir la igualtat d'oportunitats. Valorem que en el moment actual l'ensenyament les titulacions estan perdent valor de canvi, la formació ja no és garantia de quasi res pel que fa al món del treball. Proba-

ENTREVISTA

Lluís Pascual, estudiant de la UV i membre del SEPC

Els dies 23, 24 i 25 d'Abril desenes d'estudiants d'arreu dels Països Catalans es reuniren a Celrà (Gironès) per tal de discutir els problemes que afecten a l'ensenyament en el marc de les retallades. La setena edició de la Trobada d'Estudiants dels Països Catalans convocada pel SEPC, ha servit també per començar a dibuixar alternatives al model sorgit a partir de la implementació del Procés de Bolonya. Per informar de tot això parlem amb Lluís Pascual i Vidal, estudiant de la Universitat de València i militant del SEPC, organització en la qual ocupa el càrrec de secretari tècnic de política educativa.

blement formem part d'una generació de les més preparades però alhora som la que menys perspectiva de futur tenim.

D'altra banda es va plantejar molt el paper del moviment estudiantil en la lluita contra Bolonya i les retallades.

El discurs neoliberal també parla de qualitat en l'ensenyament. Què en penseu d'això?

Ara ja no parlen de qualitat sinó d'excel·lència!. El seu concepte de qualitat està basat en el benefici econòmic privat i no el social. Des de la nostra perspectiva un ensenyament serà de qualitat quant més emancipador siga, quant més responga als interessos de les classes populars, quant més servisca per acabar amb les desigualtats de gènere, quan més inserisca a les persones dins els seus col·lectius històrics, ja siga en l'àmbit social o nacional, ... Són concepcions antagòniques del concepte qualitat, tanmateix, hem

de lluitar aquesta batalla per l'hegemonia del llenguatge, la batalla dels conceptes. Per exemple, la reforma de Bolonya parla de democràcia, innovació educativa, reforma pedagògica, ... i perverteix totalment el seu significat. Mai trobarem en els seus textos públics paraules com privatització, perquè ells saben que la connotació social d'aquest concepte és negativa.

Quan podrem vore publicat el programa alternatiu sobre el que esteu treballant?

Segons la nostra planificació el procés de debat s'allargarà durant tot aquest curs i el que ve. D'aquesta manera, la Carta Catalana dels Estudiants voria la llum novembre de 2012 després de la nostra assemblea nacional. A partir d'ací es presentaria i es començaria a treballar per portar a la pràctica la proposta.

La implantació de Bolonya es troba ja avançada. S'acompleixen les prediccions del SEPC sobre els seus efectes?

Als que portàvem molt de temps criticant la reforma, la institució universitària sempre ens havia titllat de pessimistes. El temps, però, ens ha donat la raó. La innovació educativa que ells plantejaven no s'ha donat perquè, tal i com nosaltres advertíem, no hi ha hagut finançament. A més, l'aplicació de la reforma coincideix amb totes les retallades en educació amb el que el problema s'agreuja. L'actual reforma imposa un tipus d'educació molt més reglada i dirigida, es carrega als estudiants de treballs que després, en no existir grups reduïts, no es poden avaluar en condicions. Així, no es valora tant la formació de l'estudiant com la seua "productivitat". Amb Bolonya ha augmentat la quantitat d'hores de treball de l'estudiant, arribem a les 40h. Això ens obliga a buscar noves formes d'organitzar-nos.

A part d'això, el grau s'ha encarat front la llicenciatura ja que, tot i que

el preu total es manté, en reduir-se de cinc a quatre anys la despesa per any augmenta. A més, preveiem un increment de taxes significatiu, tal i com ha ocorregut a Anglaterra. D'altra banda, ara el màster per capacitar-te com a professor, si bé a priori és més complet, costa quatre vegades més que l'antic CAP.

Pel que fa a la llengua catalana ha retrocedit en l'ensenyament universitari, com a mostra, l'any passat dels més de cent màsters que oferia la UVEG la immensa majoria eren en castellà, dèsset en anglès i només catorze en català -incloent el màster en filologia catalana.

Podem dir que han culminat les reformes que s'encetaren amb Bolonya?

En absolut, a nivell europeu s'han acordat noves mesures que aprofundiran tot el procés, i que a l'estat espanyol s'han recollit en l'anomenada Agenda 2015. Aquesta estratègia per l'ensenyament universitari pretén reduir el poder de decisió dels clausures i que les universitats passen a ser regides com una empresa privada, a partir d'una junta de govern amb menys representació del món acadèmic i on entraria el sector empresarial. També preveu un augment del poder del rector i es planteja que el càrrec no tinga per què ocupar-lo algú del món acadèmic.

D'altra banda, l'Agenda 2015 es fonamenta en la competitivitat entre universitats, amb el plantejament de campus d'excel·lència. Ras i clar: aquella universitat que siga capaç de generar més recursos obtindrà un major finançament públic. Això accelerarà la penetració del capital privat en la universitat. De fet, l'avaluació de l'excel·lència (en plans d'estudis i investigacions) resta en mans de l'ANECA, teòricament basada en criteris acadèmics, però no en la pràctica. Ara mateix, les filials autonòmiques d'ANECA són públiques, però en l'Agenda 2015 es preveu que aquestes puguin ser de caire concertat. Tot això no és sinó l'aprofundiment del model de Bolonya.

Aquestes reformes, unides a les retallades en educació, obriran en breu un nou cicle de grans mobilitzacions estudiantils. Per això des del SEPC ens plantejem la necessitat d'articular espais democràtics on els i les estudiants puguin tindre autonomia al marge de la institució universitària. En previsió d'aquest nou cicle de mobilitzacions hem encetat el projecte de Carta Catalana dels Estudiants, com a via per a contrarestar discursivament les reformes neoliberals amb un programa concret per l'educació basat en els interessos dels estudiants i de les classes populars.

LA REMATADA

Més diners públics pels bancs

AQUIL·LES RUBIO ALACANT

Mitjançant el FROB, el Fons de Reestructuració Ordenada Bancària, l'estat espanyol injectarà els 2.800 milions d'euros necessaris per a la recapitalització de la CAM i poder continuar el seu procés de privatització i conversió de caixa d'estalvis a banc. Diners públics ben barats, quan no regalats, per a transferir enormes xifres provinents del treball al capital. Mentres Cajastur, Caja Cantàbria i Caja Extremadura continuen el seu procés de fusió en Banco Base, el descavalcament de la CAM ha tret als mitjans de comunicació les seues misèries: un enorme forat, ben similar al d'altres bancs que el FROB té al punt de mira, com ara CatalunyaCaixa.

De la CAM, que agrupa el 50% dels dipòsits dels treballadors de les comarques d'Alacant, i en temps símbol de la creixent economia alacantina i del "poder alacantí", només en queden deutes i la més que previsible declaració oficial de fallida.

La primera entitat financera dels Països Catalans que ha caigut en la seua pròpia lògica de voracitat, es troba en una situació alarmant: milers d'hipoteques sense cobrar i un stock immobiliari enorme que perd valor a mesura que passa el temps i que es troba incapacitada de col·locar al mercat per la saturació immobiliària, l'elevat cost de les hipoteques, i un atur que a les comarques d'Alacant se situa en el 25%. Però la CAM també ha de fer front als seus negocis especulatius que han fet fallida, amb la compra d'hipoteques d'alt risc i plans de jubilació privats als EEUU.

Mentrestant, el Govern valencià i l'estatal treuen ferro a l'assumpte i confien en l'aparició de miraculosos inversos xinesos, que només apostaran en la CAM quan l'estat haja sanejat amb diners públics els comptes de la caixa. Aquest és el paper del FROB i de totes les legislacions contra la crisi: salvar els interessos del capital i fer recaure sobre les condicions de vida i treball de les classes populars l'elevat cost de la lògica capitalista. No debades, la secció sindical de la CGT a la caixa ha ressaltat que amb la privatització no només es perdran llocs de treball i es concretarà un ERE que desregularitzarà la situació actual de mil treballadors, sinó també quedarà en no res l'important desplegament social i cultural que finançava la CAM mitjançant la seua obra social i que ara, amb la conversió a banc, no estarà obligada a realitzar.

De l'operació de salvació pública amb la qual l'estat controlarà el 70% de la caixa en resultarà una entitat sanejada i oferida als taurons financers per a continuar multiplicant els dividends privats. Cap responsabilitat s'exigirà als gestors empresarials com ara Modesto Crespo i Roberto López, ni per suposat als polítics com Eduardo Zaplana o Francisco Camps, que han utilitzat la caixa com la plataforma per a finançar els seus somnis de grandesa.

